

மீனாட்சி நாடகத் தமிழ்

எழுத்து
ஏகே வேலன்

மீனாட்சி நாடகத் துமிழ்

எழுத்து : ஏகே வேலன்

V. S. K. வெளியீடு

அருணாசலம் சாலை,

சென்னை-600093.

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 1980

உரிமை: ஆசிரியருக்கே,

விலை ரூ. 3 - 00

அச்சிட்டோர்:

கிரேஸ் பிரிண்டர்ஸ்

59. ஏரிக்கரைத் தெரு, மேற்கு மாம்பலம்
சென்னை-600033.

பாயிரம்

தமிழ்ப் பெரு மகனே, தமிழ்ப் பெரு மகனே,
மூன்றுக்கு மேற்சென்று எண்ணத் தெரியாதோ
மும்மூர்த்திகளென்றாய், மூவேந்தர்களென்றாய்
முழு முதற் கடவுளுக்கு மூன்று கண் வைத்தாய்
அவன் எரித்தது முப்புறம் என்றாய்,
அவன் தேவியும் திரிபுர சுந்தரியே,
மொழியையும் முத்தமிழாக வகுத்தாய்
எழுத்திலும் மூன்று இனமே பிரித்தாய்
எழுத்து, சொல், பொருள் அதிகாரமென
உன் தொல் காப்பியமும் மூன்றுடைத்தே
திருக்குறளும் முப்பாலுக்கு அப்பாலில்லை
பெமைக்குரிய பேரிலக்கியமான சிலம்பும்
பூம்புகார் மதுரை வஞ்சிக் காண்டமே
உன்னுள் ஓடும் நாடியும் மூன்று.
கொண்டு நடத்தும் குணமும் மூன்று.
ஐம்பெருங் காப்பியத்தில் இரண்டை இழந்தது
மூன்றில் உனக்குள்ள மோகமோ அறியேன்
வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பனென்று
மூவரையே பாரதியும் பாராட்டிச் சொன்னான்
முத்தமிழ், முத்தமிழ் என முழங்கும் தமிழா
தொல் காப்பியத்திலிருந்து ஆத்திச்சூடி வரை
பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை
பதினென் கீழ்க்கணக்கு காப்பிய, காவிய
இதிகாச புராணங்கள் இயற்றமிழுக்கு உண்டு
தேவாரத் திருவாசகத் திருவிசைப் பாக்களும்.

ஆழ்வார் அருளிய நாலாயிரங்களும்
 இசைத் தமிழ் என்பார் ஏற்கின்றேன் ஆயினும்
 பண்களை மறந்தார், தாளங்களைத் தேடுகின்றார்
 தியாகராய, தீட்சத, சாத்திரிகள்
 தென்னவன் இசைக்கு தெலுங்கில் உயிர் கொடுத்தார்
 கர்நாடகமெனக் கன்னடத்தில் பெயர் கொண்டது
 நாடகத் தமிழைப் பற்றி நான் என்னென்பேன்
 சிலம்பு உண்டு என்று, சிலிர்த்து எழுவாருண்டு
 கம்பன் பாத்திரங்கள் பேசுவது நாடகமென்பார்
 சுந்தரம் பிள்ளையின் மனோன்மணியைச் சொல்வார்
 நாட்டிய மகளிர் ஆடலும் நாடகமென்பார்
 அரனும், அம்பலங்களில் ஆடினான் என்னே
 நாடகத் தந்தை சங்கரதாசர்
 இதிகாச புராணங்களிலிருந்து சில எழுதினார்
 பம்மல் சம்மந்தர் மேலை நாடகங்களை
 தமிழாக்கிப் பார்த்தார், “தூக்குத்தூக்கி
 சதாரம், பகாவலி, அலிபாதுஷா” என்று சில
 பார்சி நாடகங்களும் மேடைக்கு வந்தன
 அறிஞர் அண்ணாவும், தம்பிகளும் எழுதினார்
 அன்றாட நாளேடுகளாக அழிகின்ற
 நாடகங்களும் அரங்கேறிப் பார்க்கின்றன
 ஆயினும் விரல் விட்டு எண்ணுவதோ நாடகத்தை
 தில்லை அம்பலவன் திருக்கூத்தில் இருந்து
 தெருக்கூத்து வரை நாடகத் தமிழைத் தேடுகின்றேன்
 நாடகத் தமிழுக்கு என் எழுத்தின் முதற்படியாக
 தருகின்றேன் மீனாட்சி நாடகத் தமிழ்.

ஏகே வேலன்.

மதுரை ரத வீதி

மதுரா நகரத்து ராஜகோபுரம் ஒன்றிலிருந்து கொட்டாரத்து யானை முரசு ஒலித்து வருகிறது. அதன் பிடர்த்தலையில் இருந்த திருமந்திர ஒலை நாயகம், யானையை ஒரு முக்கூட்டில் நிறுத்தி ஒலையைப் படிக்கிறான்.

மதுரைப் பெருமக்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான அறிவிப்பு. நிலவின் குலத்தோன்றல், வேம்பார மார்பன், மீனவன், வீரபாண்டியன், மன்னர் மன்னன் மலையத்துவஜன் வருகிற பெளர்ணமித் திருநாளில் 100வது அஸ்வமேத யாகத்துக்கு நாள் குறித்திருக்கிறார். போர் வேள்விக்குப் புறப்படும் புரவிக்கு வரிசை கொடுத்து, உறவாகும் வேந்தர்க் கெல்லாம் தென்பாண்டிப்பேரவையில் இடமுண்டு. எதிர்ப்பாருக்கு படுகளமும் கழுமரமும் பரிசாகும். இதுகேட்ட சாரணர்கள் தங்கள் தங்கள் அரசுக்கு அறிவிக்க. இதுபடித்தான் திருமந்திர ஒலைநாயகம்.

அரசுப் பிரகடனத்தை கேட்ட மதுரை மக்கள் முகத்திலே மகிழ்ச்சி பொங்கு கிறது. அவர்களில்...

ஒருவன் : ஆஹா நம் தென்பாண்டி மறவன் தேவேந்திர பூபதியாகப் போகிறான்.

பிரகடனத்தைக் கேட்ட தேவதூதன் ஒருவன் அதிர்ச்சி அடைகிறான்.

மக்களில் இன்னொருவர் : சூரியன் இனி நமக்கு கூடாத நெருப்பாவான்.

இன்னொருவர் : இனி மழைக்கு அதிகாரி நம் மலயத்துவஜ பாண்டியன் தான்.

இன்னொருவர் : அரம்பையும் ஊர்வசியும் இனி நம் அம்பலம் தோறும் ஆடுவார்கள்.

இந்தப் பேச்சுக்களை தேவ சாரணர்கள் கேட்டுத் திகைக்கிறார்கள். வீதியின் மற்றொரு முக்கூட்டிலிருந்து முரசின் முழக்கமும் பிரகடனமும் தொடர்கிறது.

காட்சி எண். 2

தேவந்திர சபை

இந்திரன் தன் பரிவாரம் புடைசூழ அமர்ந்திருக்கிறான். இசைமிடுக்கும் தாளக்கட்டும் கலகலக்கிறது. அரம்பையர் ஜதி வரிசை காட்டுகின்றனர். அந்தப் பரவசமான கட்டத்தில் மதுரையில் கண்ட சாரணன் ஒருவன் சபைக்கு வருகிறான். இந்திரனை அணுகி அச்சத்தோடு அவன் காதுகளில் ஒதுகிறான்

தேவேந்திரன் அதிர்ச்சியடைகிறான். நடனத்திற்கு இடையில் எழுந்து போகிறான். நடனம் தடைப்படுகிறது. தேவர்கள் முகந்தோறும் கேள்விக் குறியாகிறது.

காட்சி எண். 3

இந்திரன் மாளிகை

மனம்கலங்கி வருகின்ற இந்திரனை
இந்திராணி எதிர்கொண்டு அழைக்கிறாள்.

இந்திராணி : பிரபு என்ன நடந்தது. ஏன் இந்தக் கலக்கம்
மீண்டும் தேவாசுர யுத்தமா? புதிய அசுரன் எவனாவது
பிறந்துவிட்டன?

இந்திரன் : [வேதனை கலந்த இளம் சிரிப்புடன்]

வயது நூறு என்று வரம்பு கட்டப்பட்ட
மானிடன், தேவர்க்கும் மன்னவனாக
திட்டமிடுகிறான்.

இந்திராணி : எந்த தெய்வம் வரம் கொடுத்ததோ?

இந்திரன் : இல்லை. அசுவமேத யாகப்பலன் 100-வது
யாகத்திற்கு வந்துவிட்டான் மலையத்துவஜன்...

இந்திராணி . அது நடக்காமல் தடுத்துவிட்டால்!

இந்திரன் : அது நடப்பது எப்படி?

இந்திராணி : அந்த சிந்தனை உங்களுக்கு வேண்டாம். அதை நிறுத்துகின்ற பொறுப்பை என்னிடம் விடுங்கள்.

இப்படிக்கூறிய இந்திராணி குறத்தியாக உருமாகுகிறாள். இந்திராணி தேவேந்திரனைப்பார்த்து புன்னகை சிந்துகிறாள். தேவேந்திரன் ஆசீர்வதிக் கிறான். குறத்தி அங்கிருந்து மறைகிறாள்.

காட்சி எண். 4

மதுரை ரத வீதி

மதுரா நகரத்து வீதியில் இந்திராணி குறத்தியாக குறம் பாடி வருகிறாள்.

“திங்கள் முடி சூடும்மலை
தென்றல் விளையாடும் மலை
பொங்கும் அருவி தூங்குமலை
பொதிகைமலை எங்கள் மலையம்மே”

என்ற அடிகள் தொடருகின்றன.

காட்சி எண். 4—ஏ

அரச மாளிகை அரண்மனை

அரச மாளிகையில் ஒரு பொன்னாஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த அரசி காஞ்சனமலை, அந்தப் பாட்டின் இனிமையில் ஈடுபடுகிறாள். குறம் தொடருகிறது.

காட்சி எண். 4—பி

ரதவீதி

மழைக்குறியும் சொல்வோம்
மனக்குறையும் சொல்வோம்
வருங்காலம் சொல்வோம்
தெய்வம் தருங்கோலம் சொல்வோம்

காட்சி எண். 4—ஸி

மாளிகை

அரசி : தோழி! அறம் வாழும் நம் மதுரையிலே, குறம்
பாடி வருகின்றாளா, அவளை அழைத்து வா.

[அரசியின் ஆணை கேட்ட தோழி
வெளியே செல்கிறாள்.]

காட்சி எண். 4—டி

அரசு மாளிகை

[இசை தொடர, கூப்பிய கரத்தோடு
குறத்தி வந்து பணிகிறாள். இசை
கூட்டிப்பேசுகிறாள்.]

மதுரை நகராளும் மங்கலப்பெண்ணே! உனக்கு
வாழ்த்துக்கள்! ஆயிரம் ஆயிரமம்மா...

உன் மன்னவன் எங்கள் தென்னவன் புகழ் வளருது, வளருது அம்மா... அவன் ஆசைக்கோர் அளவில்லை... உன்மேல், இந்த மண்மேல், இப்போது விண்மேலும் சென்றுவிட்டதம்மா. வேள்விக்கு நாள் குறித்தான். வெற்றிக்கே போர் குறித்தான்.

ராணி : இதெல்லாம் தெரிந்தகதைதானே !

குற : தெரிந்தாலும் தெரியாத கதை ஒன்று உண்டு பெண்ணே, உன் கணவன் கரத்திலே வாள். களத்திலே வெற்றி. எத்தனைதான் பெற்றாலும், நீ என்ன பெற்றவளா? பேர் சொல்ல ஓர் பிள்ளையைப் பெற்றவளா? செதுக்கிவைத்த உன் சிலையிலெல்லாம் யாழி இருக்கு. செதுக்காத சிலையே! உன் கரத்திலே மழலை சிந்த ஒரு குழந்தை எங்கே? உன் கணவன் மல்லாண்ட திண்தோளில் மணியாரம் ஆயிரம் புரண்டாலும், ஒரு பிஞ்சுக்கரத்தின் சுகம் அவன் கண்டதுண்டா? இந்தக்குறைதீர என்ன தவம் செய்தாய் பெண்ணே! என்ன தவம் செய்தாய்! பதவிக்கு அவன் 100 வேள்வி பண்ணினாலும் இந்த பிறவிக்கு என்ன சொல்லம்மா சொல்!

[அரசிக்கு அவள் சொல்லிக்காட்டக் காட்ட, உள்ளம் வெதும்புகிறது.]

தோழி : போதும் உன் புலம்பலை நிறுத்து! குறம்பாடுன்னு கூப்பிட்டா, அவங்க மனம்நோக பேசிட்டியே...

குற : உள்ளதைத்தான் சொன்னேன். நல்லதைத்தான் சொல்வேன்.

அரசி : பிள்ளைக்கலிதீர என்ன பரிகாரம்? அதைச்சொல்.

குற : தீர்த்தயாத்திரைபோனால் தீருமம்மா இந்தக்குறை! மனக்குறையுள்ள நீ யாக பத்தினி ஆகமுடியாது.

வார்த்தைநான் சொன்னேன். மற்ற படி தெய்வம் விட்ட வழி...!

குறத்தி சொல்லிமுடித்து விடைபெறுகிறாள். அரசி அவளுக்கு பரிசு கொடுத்து அனுப்புகிறாள்.

காட்சி எண். 5

அரச மாளிகையில் அரசனின் பகுதி

காஞ்சனமாலை கவலைதோய்ந்தவளாக அரச மாளிகைக்கு வருகிறாள். மன்னன் மலயத்துவஜன் ஆர்வத்துடன் அவள் கரம் பற்றி வரவேற்கிறான். அவள் வாட்டத்தைக்காணுகிறான்.

அரசன் : தேவி! இது என்ன நான் காணாத புதுமை! உன் கண்கள் அழுதிருக்கின்றன.

அரசி : ஆம் பிரபு. என் நெஞ்சம் இன்னும் அழுதுகொண்டு தான் இருக்கிறது.

அரசன் : குறம் சொல்லவந்தவள் ஏதும் குறைசொன்னாளா?

அரசி : பதவிக்கு நீங்கள் 100 வேள்வி பண்ணினாலும், இந்தப்பிறவிக்கு என்ன பலன் என்று கேட்டுவிட்டாள்.

அரசன் : வெற்றியின் சிகரத்தின் திருவிளக்கு ஏற்றுகிறோம். விண்நாடு நம்நாடு ஆகிறது. நானங்கு தேவர்க்கும் தேவனாக வீற்றிருப்பேன். நீ என் அருகில் இருப்பாய். நெருப்புக்கு அதிபனும், நீருக்கு அதிபனும், காற்றின்

காவலனும் நம் ஏவலுக்கு காத்திருப்பார்கள். தேவகுரு நமக்கு பஞ்சாங்கம் படிப்பார். கற்பகத்தரு நீ கேட்ட தெல்லாம் கொடுத்திருக்கும்.

அரசி : எத்தனை பெரிய செல்வாக்கு பெற்றாலும், அவையெல்லாம் தாய் என்ற பெருமையை தருவதில்லை.

அரசன் : நாட்டு மக்களெல்லாம் நம் மக்கள் என்று இருப்போம்.

அரசி : ராஜ நீதிக்கு அது நல்ல தத்துவம். வாழ்க்கை விளக்கத்திற்கு தாலாட்டுப் பாடித்தான் ஆகவேண்டும். (என்று உருக்கமாகச் சொல்லுகிறாள்.)

அரசன் : இறைவன் நமக்கு எத்தனை பெரிய குறை வைத்து விட்டான் தேவி!

அரசி : குறத்தியின் வார்த்தைகளால் அந்தக் குறைதீர வழியும் சொல்லிவிட்டாள். நாம் தீர்த்தயாத்திரை புறப்பட வேண்டும்.

அரசன் : வேள்விக்கு நாள் வைத்து விட்டோமே.

அரசி : குறத்தியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும்! மனக்குறையுள்ள நான் யாகப்பத்தினி ஆகமுடியுமா?

அரசன் : இறைவா... நினைப்புக்கும் நடப்புக்கும் இடையே எத்தனை பெரிய அகழியை வெட்டுகிறாய்?

[அரசன் நகர்ந்து அப்பால் சென்று அழைப்பு மணியை அடிக்கிறான். அரண்மனைத் தலைவன் வந்து பணிகிறான்.]

காவலன் : தென்பாண்டி கொற்றம் சீரோங்கி வாழ்க, எங்கள் வேந்தன் பிரான், பொன்னார் திருவடிகட்கு ஆயிரம் ஆயிரம் வணக்கங்கள்.

அரசன் : இதுசமயம் அஸ்வமேத யாகம் நிறுத்தப்படுகிறது. உங்கள் அரசனும் அரசியும் தீர்த்த யாத்திரை புறப்படுகின்றனர். எங்கள் முதல் முழுக்கு சேதுக்கரை. ஆவன செய்க.

(காவல் தலைவன் ஆணையை ஏற்றுச் செல்கிறான்)

காட்சி எண். 6

இடம்: சேதுக்கரை

சேதுக்கரை மணல் பரப்பில் பவளத்தால் படகு போல் மேடைகட்டி, முத்தால் குடை நிறுத்தி இருக்கின்றனர். அரசனும் அரசியும் யாத்திரையாக வந்து சேருகின்றார்கள். சேதுகாவலனும், படை யாளர்களும் மீனவர்களும், தாரை தப்பட்டை முழக்கத்தோடு அரசனையும் அரசியையும் வரவேற்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு மீனவ மங்கை ஒரு இளமீனவனை முத்தெறிந்து வம்புக்கு இழுக்கிறாள்.

மங்கை : மீனவனே, மீனவனே, எனக்கென்று ஆனவனே நெடுங்கடலில் நீ பிடிக்கும் மீனெல்லாம் கரையேறி நீந்துமோ? பாண்டியத்து மீனைப்பார். பறக்குது பறக்குது வானத்திலே!

(மீனவனும் அவனைப்பற்றி இழுத்து அவை
முன்னால் நிறுத்துகிறான்)

அவன் : கல்லி படிக்கின்றவளே கள்ளி! உன் வல்லடியும்
சொல்லடியும் இனியும் செல்லாதடி, இந்த மண்ணில்.
வழக்குரைப்பேன். பதில் சொல்லடி. சொல்லடியோ.

அவன் : அது தீராத வழக்கு இந்த ஐகத்துக்கு மாறாத
பிணக்கு.

அவன் : கண்டசரம் ஒன்று, நான் காணுவதும் உண்டு.
உந்தன் கழுத்துக்கு அது வந்த விதம் என்ன?
கொண்டவன் நானிருக்க தந்தவன் யாரடி பெண்ணே?

அவன் : முத்துச்சுமையெடுத்து முதுகுளத்தூர் வழி நான்
போகையிலே, கழுத்து வளையக்கண்டு நம் காவலனும்
அங்கே கொடுத்த பரிசமடா... கொடுத்த பரிசமடா.

அவன் : கொல்லும் விழியுனக்குக் கொடுத்தவன் யாரடி?
அவனைக் கொல்லத் துடிக்கிறேன், பேரைச் சொல்லடி!
கொஞ்சம் நெருங்கி நில்லடி.

அவன் : வெல்ல நினைத்தாயோ மாறனை! அவனை வெல்லத்
தகுமோ! சிவனை செந்தில் குமரனை பாரடா.

அவன் : கள்ளாலும் வாராத மயக்கம் உன்னைக் கண்டாலே
வருவதென்ன கிறக்கம்.

அவன் : சொன்னாலும்புரியாத சுவைதான். சுவைத்தாலும்
தீராத சுவைதான்.

அவன் : முத்தெடுக்க நான் அழைத்தால், முறுக்குவதென்ன
பெண்ணே, நீ முறுக்குவதென்ன பெண்ணே.

அவன் : பெற்றெடுக்க ஆசை இன்னும் பிறக்கவில்லை.
அதனால், இது தீராத வழக்கு. இந்த ஐகத்துக்கு மாறாத
பிணக்கு.

மீனவப்பெண் ஆட்டத்தின் முடிவில்
மன்னவன் முன்னிலையில் தன்
இடையில் சொருகியிருந்த பையை
எடுத்து, முத்துக்களை காணிக்கையாக
செலுத்துகிறாள். மற்ற மற்ற மீனவர்
களும் கடல்படு பொருள்களை தங்கள்
காவலனுக்குக் காணிக்கையாக
வைக்கின்றனர். சேதுகாவலன் பெரிய
மலர் மாலைகளைச் சூட்டுகிறான்.

சேதுகாவலன் : தென்னவர் தலைவா, தென் பாண்டி
அன்னையே! உங்கள் பொன்னார் திருவடிகட்கு வணக்கம்.
இந்த சேதுக்கரை செய்தபுண்ணியம், அரசனும் அரசியும்
இங்கே காட்சி தந்திருக்கிறீர்கள். வேங்கடத்தைத்
தமிழால் அளந்து, இமயத்தை வாளால் அளந்து,
வானத்தை அஸ்வமேத யாகத்தால் அளந்து, இந்திர
பதவியை அளந்து கொண்டிருக்கிற ஏந்தலே, உங்கள்
பெருமைக்கு எல்லையில்லை. இந்தக் கடலை உவமை
சொல்லலாம். சொன்னால் அது கரிக்கும். உங்கள் கருணை
அவ்வளவு இனிமையானது. இமயத்தைச் சொன்னால்
அதன் உச்சிக்கும் எல்லையுண்டு. உங்கள் புகழ் வளர்ந்து
கொண்டேயிருக்கிறது. நீங்கள் தேவர்க்கும் தேவர்.
திருமாலுக்கும் நிகர் ஆனவர்.

[அரசன் கையமர்த்துகிறான். சேதுகாவலர்
இடையில் பேச்சை நிறுத்துகிறார்.
அரசன் சேதுகாவலனைப் பார்த்து]

அரசன் : சேதுகாவலரே! நான் புகழுக்கு சுமைதாங்கியல்ல.
என் ஆற்றலின் அளவு எனக்குத்தெரியும். எங்கே அலை
அருகே ஒரு ஆசனமிடுங்கள்.

என்று சொல்லிவிட்டு அரசன் எழுந்து
அலையருகே செல்லுகிறான். அனைவரும்

அவனைத் தொடர்கிறார்கள். காவலர்கள் ஆசனத்தை அலையருகே கொண்டு போடுகின்றனர்.

காட்சி எண். 7

அரசனும் அரசியும் தண்ணீர் அருகே போடப் பட்டுள்ள ஆசனத்தில் அமருகிறார்கள்.

அரசன் : சேதுகாவலரே. இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக் காரன் யாரென்று சொன்னீர்கள்.

சேது : தாங்கள் தான் பிரபு.

அரச : இந்தக் கடல்?

சேது : உங்கள் சொத்து. வருணன் உங்கள் உத்தரவுக்குத் காத்திருப்பான்.

[அரசன் நகைக்கிறான். ஒரு பெரிய அலை கரையை நோக்கி எழுந்து வருகிறது.]

அரச : அலையே, அலையே, அப்படியே நில். நில், மலையத்து வஜன் கட்டளையிடுகிறேன். ஏன் கூச்சலிடுகிறாய்? ஒதுங்கித் திரும்பு. உள் வாங்கிப்போ, போ.

[ஒங்கிச்சொல்கிறான். ஆனால் அலை, அரசன் அரசி மற்றவர்களையும் நனைத்து விடுகிறது. அரசன் மீண்டும் கடகட வென சிரித்துவிட்டு இளக்கமாக சேதுகாவலரைப் பார்க்கிறான்.]

அரசன் : சேதுகாவலரே, என் உத்தரவுக்கு இந்த உப்புக் கடல் ஓசை அடங்கமறுக்கிறது. அரசார்க்கும் அரசன் என்று மதிக்காமல் என் ஆடைகளையும் நனைத்து விட்டது. தெரிந்துகொள்ளுங்கள், மனிதனின் ஆற்றலுக்கு எல்லையுண்டு. இயற்கையை அவன் வெல்ல முடியாது. அதை அனுசரித்து பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். அது மிஞ்சினால் இவன் மிஞ்சமாட்டான். வர்ணித்து வர்ணித்து மனிதனை தெய்வமாக்க நினைக்காதீர்கள். அவனுக்கு மரணமுண்டு. உங்கள் பாராட்டுக்கு நன்றி. பிள்ளைக்கலிதீர நாங்கள் புனித நீராட்டத்துக்குத்தான் வந்தோம்.

[என்று கூறி முடிக்கிறான்.]

கடல் நோக்கி அரசனும் அரசியும்
சென்று நீராடுகிறார்கள்,

காட்சி எண். 8

ஆலயம்

அரசனும் அரசியும் ஆலயத்துக்குச் செல்கிறார்கள். பூரண கும்ப மரியாதையுடன் வேத பாராயணம் செய்கின்றனர். ஒருபுறம் நாதஸ்வர இன்னிசை பின்னணி செய்கிறது. தீபஆராதனை நடத்துகின்றனர். அந்த ஆடம்பரமானகூழ்நிலையை அரசன் விரும்பவில்லை. அரசன் அரசியிடம் மெதுவாகச் சொல்கிறான்.

அரசன் : தேவி, இப்படி நாம் பரிவாரம் புடைகுழ புறப்பட்டால் பக்தியும் புண்ணியமும் நமக்குக் கிட்டாது. வரவேற்பும் வைபவமும் தான் நடக்கும்.

அரசி : ஆம் பிரபு, மற்றவர்கள் கண்டுகொள்ளாமல் மக்களோடு மக்களாக நாம் மாறிவிட்டால்?

[அரசன் சிறிது யோசித்துவிட்டு]

அரசன் : நல்லமுடிவு...

[அங்கிருந்து புறப்படுகிறார்கள்.]

காட்சி எண். 9

வழிநடை

மலையத்துவஜனும் காஞ்சனமாலையும் தங்கள் அரசகோலங்களை மாற்றிக்கொண்டு கணவனும் மனைவியுமாக பயணம் செய்கின்றனர். பச்சைப் பட்டு விரித்ததுபோன்ற பசும்புல் வெளிகள், ஜடை போட்ட கன்னியரின் மங்கல நடைபோல் கதிர் சாய்ந்தாடும் வயல்கள், கனி குலுங்கும் தோப்புக்கள். தாமரை பூத்த தடாகங்கள். மீன்கள் துள்ளி வழிமறிக்கும் ஏரிக்கரைகள், ஆகிய பாண்டி நாட்டு வளங்களைப் பார்த்து பரவசப்பட்டவர்களாக ஒரு கொடிவழியே பொங்கி வழியும் அருவிகளைப் பார்த்தபடி குற்றாலம் நோக்கி நடக்கிறார்கள். அரசனும் அரசியும் நடந்து வரும் வழியில்....

காட்சி எண். 10

அருவிக்கரை

அருவிக்கரையில் மக்களோடு மக்களாக கலந்து நீராடுகின்றனர். ஒரு குன்றின் மீது நின்றிருந்து

குள்ளமுனிவர் அகத்தியர் அவர்களைப்பார்த்து
ஆசீர்வதித்தபடி புன்னகை புரிகிறார். மலையத்து
வஜினும் காஞ்சனமாலையும் சென்று பணிகிறார்கள்.

அரசன் : தவமுனியே, உங்கள் தாள் பணிகின்றோம்
அருவியில் ஆடிவிட்டு ஆசிரமத்திற்கு வர இருந்தோம்.

முனிவர் : உங்கள் வருகை அறிந்துதான் வந்தேன் வாழ்க.
[பேசியபடி ஆசிரமம் நோக்கி நடந்து செல்கிறார்கள்.
ஆசிரமத்தை அடைகிறார்கள்.]

காட்சி எண். 11

ஆசிரமம்

அகத்திய ஆசிரமத்தில் பேரமைதி நிலவுகிறது
இவர்கள் வருகையைக்கண்ட சில சீடர்கள்
முனிவரின் குறிப்புக்கண்டு இருக்கைக்கு மனை
போடுகின்றனர். உணவுக்குக் கனிவகைகளும்
தேனும் பரிமாறுகின்றனர். ஒருசீடர் புதுப்
பாலுக்குப் பசுக் கறக்கிறார். இவைகளையெல்லாம்
பொருட்படுத்தாமல் ஒரு இளம் துறவி ஏடும்
ஒடும்கையுமாக எழுதிக்குவித்தபடி இருக்கிறார்.

முனி : காஞ்சனை, விருந்தோம்பல் உங்களுக்கு பிறவிக்கு
குணம் இந்தத் துறவிக்கு இதற்குமேல் முடியாது.

காஞ்சனை : எங்கள் அரண்மனை விருந்தில் ஆரவாரமும்
சம்பிரதாயமும்தான் அதிகம் இருக்கும். இங்கே
அன்பும் கருணையும் நிறைந்திருக்கிறது ஸ்வாமி.

அரசன் : தமிழும் கலந்திருக்கிறதென்று சொல்.

முனி : [எழுதிக்கொண்டிருந்த இளந்துறவியைக் காட்டி]
அதோ பார். என் தமிழ் வளர்ந்துகொண்டே
இருக்கிறது

[எழுதிக்கொண்டிருந்த இளந்துறவி ஒரு
கட்டிலிருந்து சில ஏடுகளை உருவி
கீழேபோடுகிறார்.]

[அதை எடுத்து அரசன் படித்துப்
பார்க்கிறான். பிறகு அகத்தியரை
நோக்கி]

அரசன்: என்ன ஸ்வாமி, தங்கள் அகத்தியத்தின் ஏடுகளை
எடுத்து எறிகிறார்?

அகத்: ஆம், நான் எழுதியவற்றில் தள்ளுவன தள்ளு
கிறான்.

அரசு: உங்கள் எழுத்திலும் தவறு கண்டா . . .

அகத்: இல்லை. நான் சங்கரன் காலத்து மொழிக்கு
இலக்கணம் வகுத்தேன். அவன் சங்ககாலத்தமிழுக்கு
இலக்கணம் சொல்லுகிறான். என் எழுத்திலே
கொள்வன கொண்டு நான் சொல்லாததை அவன்
சொல்லி தொல்காப்பியம் எழுதுகிறான்.

அரசன்: இலக்கணம் என்றீர்கள், காப்பியம் என்கிறீர்கள்?

அகதி: காப்பியம் என்றால் கதையும் பாட்டும் கலந்தது
தானே.

முனி: காப்பு என்றால் காவல் என்ற பொருளுமுண்டு.
அதனால் தமிழுக்குத்தொன்றுதொட்டு வரும் காவலைச்
சொல்லுவது தொல்காப்பியம்.

அரசன்: பொருத்தமான பெயர். தேவையான இலக்கணம்.

முனி: எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் தான் இலக்கணம் பெற்றிருக்கின்றன பிற மொழிகள். இங்கே அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் பொருளிலக்கணம் பேசுகிறது தொல்காப்பியம்.

அரசன்: அவர் பெயர்.

முனி: அவன் அப்பனிட்ட இருகுறி பெயர் நமக்கெதற்கு! அவன் ஆக்குகின்ற தொல்காப்பியமே அவனுக்கும் பெயராகும்.

அரசன்: இந்த அரியபெரிய முயற்சிக்கு நானும் நாடும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் ஸ்வாமி.

முனி: எமக்குத் தொழில் தமிழும், துறவும்தானே!

அரசன்: வணக்கம். எங்களுக்கு ஆசிகூறுங்கள். நாங்கள் விடை பெறுகிறோம்.

முனி: எங்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டேன். உங்களைப்பற்றி...

அரசன்: பிள்ளையில்லை என்பது இவளுக்குப் பெரிய குறை. புனித யாத்திரையாகப் புறப்பட்டோம்.

முனி: கங்கையும், காவிரியும் கடலும் கடமை தவராத உங்களைத்தேடி வராதா! இங்குள்ள காடுமேடெல்லாம் சுற்றிப் போக வேண்டாம். கடமை உங்களுடையது. கருணை அவனுடையது, ஊருக்குப் போங்கள்.

[அரசி திடுக்கிட்டு]

அரசி: ஸ்வாமி! யாத்திரையை இடை வெளியில் நிறுத்தலாமா?
மீனாட்சி—2

முனி : காஞ்சனை, உனக்கந்த மனக்குறை வேண்டாமம்மா! மதுரைக்கருகே வருகின்றதே ஒரு சிற்றூறு கிருதமலை. அதன் புனிதமே போதும். கம்பையின் மணலைத் திரட்டி காமாட்சி லிங்கமாக வழிபட்டாள். சங்கரன் வந்தான். நீ கிருதமலையின் நீரைத்திரட்டு. கும்பமாக வழிபடு. கௌரி அருள் புரிவாள்.

[ஆசிர்வதிக்கின்றார் இருவரும் விடை பெறுகிறார்கள்.]

காட்சி எண் 12

இடம்: பூசைக்கான பந்தல்

கிருதாமலையாற்றுப் படுகையில் அரசியின் வழி பாட்டுக்கு மலரால் மேடைகட்டி, பழவகைகளால் பந்தலிட்டு, குறுத்தோலை பின்னலால் வேலியிட்டு மங்கள பெண்கள் காவலிருக்கிறார்கள். விளக்கு வரிசை அடுக்கடுக்காக அலங்கரிக்க கும்பம்வைத்து அரசி கௌரி நோன்பு இருக்கிறாள். அவள் அர்ச்சனைக்காக மலர்கள் அவள்முன் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

அரசி : முன்னவன் முதலே! மூவா மருந்தே! மங்கலநாயகி! பங்கயச்செல்வி! மங்கையர்க்கரசி! மரகதவல்லி! அறம் வளர்த்த நாயகி! சண்டி! சாவித்திரி! சாமுண்டி! உமையே! பார்வதி தாயே! பகவதி நீயே! மாரியே! தாயே! மகமாயை நீயே! மாரி! என்றால் மழை என்பார், மழை என்றால் ஈரமென்பார். தாய் என்றால் தயை

என்பார், தயை என்றால் கருணை என்பார். ஈரமும் கருணையும் எங்கேயம்மா? எங்கேயம்மா...

அரசி அர்ச்சனை செய்து கொண்டே போகிறாள். அர்ச்சனை பாட்டாகிறது. அந்தப் பாட்டுக்கிடையில் ஒரு சின்னஞ்சிறு பெண் குழந்தை பந்தல் காலைப்பற்றிக் கொண்டு வந்து நிற்கிறது, காவல் நின்ற தோழியர் அந்தக் குழந்தை யாரென்று புரியாமல் ஒருத்தியை ஒருத்தி பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி அந்தக் குழந்தையை மெல்ல இழுத்து அப்பால் விடப்போகிறாள். குழந்தை அரசியின் மடியில் போய் உட்கார்ந்து கொள்கிறது. அவர்களை பார்த்துப் செல்லமாக சிரிப்பு காட்டுகிறது. அரசிக்கும் அந்தக் குழந்தை யாரென்று புரியவில்லை. அவளால் அகற்றவும் முடியவில்லை. அவள்மனம் அந்தப் பிள்ளை மேல் செல்கிறது. கைகள் பூப்போட தடுமாறுகின்றன. குழந்தை பூஜை மலரை கைநிறைய அள்ளுகிறது. அரசி மலர்களை அதன் இடமிருந்து வாங்க முயற்சிக்கிறாள், அது அவள் மடியில் இருந்து நழுவி ஓடுகிறது. அவளும் பூசையை மறந்து அந்தப் பிள்ளையைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறாள். பரிவாரங்களும் அரசியைத் தொடர்ந்து வருகின்றன.

காட்சி எண் 13

ஒரு கோயில் வாசல்

கொஞ்ச தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்த பெரிய கோவிலுக்குள் குழந்தை சென்று விடுகிறது. அரசி தேடுகிறாள். அதை அங்கே காணவில்லை. திகைக்

கிறாள். திடுக்கிடுகிறாள். பூஜை தடைபட்டு விட்டதாக வருந்துகிறாள். குள்ள முனிவர் யாத்திரையை நிறுத்தினார், குழந்தை பூசையை நிறுத்தி விட்டது என்று குறைபட்டவளாக மனம் கனிந்து பாடுகிறாள்.

[பாட்டின் முடிவில் ஒரு முதிய அர்ச்சகர் பூசைக்கான மலர்களோடும் பழத் தட்டுக்களோடும் அங்கே வருகிறார். வந்தவர் தேவியின் கழுத்தில் மாலை யிருப்பதைப் பார்த்து]

அர்ச்ச : பாண்டிமா தேவி! நீ பெரிய பாக்கியசாலி. கௌரியின் திருக்கரத்திலே உள்ள பூஜை மலரைப்பார், அம்பிகையே உன் குழந்தையாக உன் மடியில் வந்து ஆமர்ந்து விளையாடியிருக்கிறாள்.

[இதைக் கேட்ட அரசி திடுக்கிட்டவளாய் மெய்சிலிர்க்க உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய்]

அரசி : தாயே! உன் கருணையே கருணை! உன்னை அறியாத என் அறியாமையை மன்னித்துவிடு தாயே! கௌரி.

அர்ச்ச : உன் யாத்திரையும் விரதமும் பூர்த்தியாகிவிட்டன. தாயே! இந்த மகிழ்ச்சிக்காக குழந்தைகளின் பாலுக்குப் பசுவும், குமரிகளுக்கு குங்குமமும் மஞ்சளும், அந்தணர் கட்கு சோறும் மடியும், புலவருக்குப் பொன்னும் மணியும், தேவர்களுக்கு வேள்வியும் நடத்திக் கொடு. உன் குறை எல்லாம் தீரும்.

[என்று பிரசாதம் கொடுக்கிறார்]

காட்சி எண் : 14

அரண்மனை

அரண்மனை விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கிறது. குழந்தையும் கையுமாக வந்து நின்ற ஏழைத் தந்தையர்க்கெல்லாம் கரவைப்பக தருகிறார்கள். மங்கலப்பெண்களுக்கு மஞ்சளும் குங்குமும் தருகின்றார்கள். அந்தணர்கள் பந்தி பந்தியாய் விருந்து உண்ணுகிறார்கள். ஆடை மணிகள் அபாரமாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன. புலவர் பெருமக்கள் பொன்னும் மணியும் புதுப்பட்டும் தட்டோடு பெற்றுச் செல்கிறார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் வேதமுழுக்கத் தோடு வேள்விக்கு மீள்கிறார்கள். அரசனும் அரசியும்யாகத்தலைவர்களாய் வேள்விக்குமுன் அமர்ந்து, நெய்யும் பொரியுமிட்டு வேள்வி வளர்க்கிறார்கள். வேள்வித்தீ கொழுந்து விட்டு பளபளத்து ஜொலிக்கிறது. வேதமுழுக்கம் மிடுக்காகிறது. அந்த நிலையில் சிவந்த அனலிலிருந்து ஒரு தங்கத்தாமரை மொட்டாக தலைதூக்கி எழுகிறது. தண்டு உயர்ந்து மன்னவன் பக்கம் தலை சாய்க்கிறது. அரசன் தாமரை மொட்டை ஏந்தி எடுக்கிறான். அனைவரும் வியப்படைகிறார்கள், அரசன் தாமரையை அரசியிடம் கொடுக்கிறான். குழந்தையின் குவா குவா என்ற குரல் கேட்கிறது. அரசியின் கரத்தில் தாமரை மலர்கிறது. அதிலே தளதள வென்ற அழகான குழந்தை கன்னங்குழிய குறுநகை புரிகிறது. அரசனும் அரசியும் மெய்மறந்து பூரிக்கிறார்கள், அவைகளத்திலே மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருகுகிறது.

குரல்கள் : வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க! மதுராபுரி தெய்வம் மகளாக வந்துவிட்டாள். அன்னை கௌரி அன்புமகளாக வந்துவிட்டாள். தென்னவர் நாட்டுக்குப் பெண்ணரசி

பிறந்துவிட்டாள். பிள்ளைக்கனியமுதே...பேசும் பொற்
சித்திரமே... சித்திரை நிலவே,... சிரிக்கும் தாமரையே...
செந்தமிழ்த்தேனே...திகட்டாததெள்ளமுதே...ஞானச்
சுடரே... மீனக்கொழுந்தே மீனாட்சி... மீனாட்சி...
மீனாட்சி...

என்ற குரல்கள் எதிரொலிக்கின்றன. அரசனும்
அரசியும் குழந்தையை மடிமாற்றி மடிமாற்றிப் பரவசப்
படுகிறார்கள். அதுபோது அரசன் குழந்தையை வைத்த
கண் வாங்காமல் பார்க்கிறான்.

அரசி : என்ன அப்படி பார்க்கறீங்க!...கண்பட்டுவிடும்

அரசன் : தேவி! இது என்ன விபரீதம்! மானிட அமைப்புக்கு
மாறான் பிறப்பு

(அதிர்ச்சியடைந்த தேவி)

தேவி : ஆம் பிரபு...

(என்று கூறி ஒரு பட்டுத் துணியால் அதன்
மார்பகத்தை மூடுகிறாள். தெய்வம் விளையாட்டு
காட்டுகிறதா?)

அரசன் : இல்லை தேவி! சிரித்தது போதுமென்று சிந்திக்க
வைத்துவிட்டது.

அரசி : உலகம் பலவிதமாக பேசுமே! கௌரி உன் விரதத்
தில் மகிமை இதுவா! :

[மனங்குறுகியவளாக, கண்ணீர்வழிய]

அரசன் : தெய்வத்தின் கருணைக்குப் பொருள் புரிவதேயில்லை
தேவி!

[என்று கூறிச் செல்கிறார். அப்போது
வானொலி கேட்கிறது.]

ஒலி: மன்னா! மனங்கலங்காதிரு. அவளுக்கு வாய்த்த
மணவாளன் வருகின்றபோது அந்த வேண்டாத
உறுப்பு மறைந்துவிடும். அதுவரை அவள் நாணம்
என்பதை அறியமாட்டாள். ஆணுக்கு ஆணை
வளர்வாள். இந்த அகிலமெல்லாம் கட்டி ஆள்வாள்.

[ஆனந்தக் கண்ணீரோடு, தெய்வமே
துணையாக மண்டபத்திலிருந்து குழந்
தையை எடுத்துக்கொண்டு அரசனும்
அரசியும் அரச மாளிகைக்குப் புறப்
படுகிறார்கள்.]

காட்சி எண். 15

அரச மாளிகை

அரச மாளிகையில் குழந்தைக்குத் தொட்டி
லிடுகின்றனர். பிள்ளைத்தமிழ் பாட்டாகிறது.
தாலப் பருவம், முத்தப் பருவம், அம்புலிப்பருவம்,
சப்பாணிப் பருவம், செங்கீரைப் பருவம், எனப்
பாட்டுத் தொடர, மீனாட்சி வளர்ந்து ஓடி ஆடும்
குட்டிப் பெண்ணாகிறாள். ஆடும் குதிரை, யானை
முதலிய மரப்பாவைகளும், அவள் வயதுப் பிள்ளை
களும் அம்பலம் அழகனடி என்ற காவலர்களும்
அவளுக்குத் துணையாகின்றனர்.

காட்சி எண். 16

அரண்மனைக் கொட்டாரம்

சிரிப்பும் குதிப்புமாக குழந்தைகள் பந்து
போட்டுப்பிடிக்கின்றன. பந்து உருண்டு பட்டத்து
யானையின் காலடிக்கு ஓடிவிடுகிறது.

ஒருகுழந்தை : பந்து ... பந்து

மற்றொரு : போச்சு போச்சு

[என்று கதறுகிறார்கள். அப்போது மீனா]

மீனா : அழகு ... அந்தப் பந்தை எடுத்தா

அழகு : [பயந்தகுரலில்] அய்யோடா ... யானை மிதிச்சா
என்னைக்கூட்டி எடுத்தா ஒரு குன்றுமணிக்கூட தேற
மாட்டேன்.

[மீனா சிரித்துக்கொண்டே அம்பலம் நீ
எடுத்துக்கொடேன்.]

அம்பலம் : அதுவேனா போகட்டும்மா ... இந்தா பாரு
புதுப்பந்து...பூப்பந்து ...

[என்று இன்னொரு பந்தை அவளிடம் தர
முயற்சிக்கிறான்]

மீனா : ஊ ஹூம் ... எனக்கு என் பந்துதான்வேணும்.

[என்று சினுங்குகிறாள்]

அம்பலம் : வேண்டாம்மா

அழகு : [அம்பலத்தைப் பார்த்து] குழந்தை கேக்குது.
போயேன், உன் உசிரு என்ன வெல்லமா ...

அம்ப : கருப்பட்டி, வாயேன். இரண்டு பேருமா சேந்து
போவோம். ஒரே மிதி, சதக். அப்புறமா இந்த
லோகத்தைவிட்டு இந்திரலோகத்துக்கே போவோம்.

மீனா : பயந்தாங்கொள்ளிகள்!

[என்று அவர்களைப் பாத்து எள்ளிநகை
யாடிவிட்டு யானையை நோக்கிப்
போகிறாள். அழகும் அம்பலமும்
தடுக்கப் போகிறார். குழந்தை ஓடி
யானையின் துதிக்கையைப் பற்றிக்
கொள்கிறாள். துரத்திச்சென்ற இரு
வரும் துரத்திலேயே நின்று
விடுகிறார்கள்.]

[மீனா அவர்களைப் பார்த்து கிண்டலாக]

எங்கே என்னைப்பிடிங்க பாக்கலாம்.

என்று இப்புறம் அப்புறம் ஓடுகிறாள். அப்புறமும்
இப்புறமும், யானைக்கு அடியிலுமாக ஓடியாடி ஆட்டம்
போடுகிறாள். அழகும் அம்பலமும் பயந்து நடுங்கி
குழந்தையை பிடிக்கமுடியாமல் தங்களைத் தாங்களே
பிடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கடைசியாக குழந்தை
யானையின் துதிக்கையிலமர்ந்து எம்புகிறாள். யானை
அவளை ஊஞ்சலாட்டுகிறது. மற்றக்குழந்தைகள்
மகிழ்ச்சிபெருக்கோடு கைகொட்டி ஆரவாரிக்கின்றனர்.
மீனா இறங்கி குழந்தைகளிடம் ஓடிவருகிறாள். யானை
மீனாவுக்குப் பந்து பொறுக்கிப்போடுகிறது.

காட்சி எண். 17

ரதவீதி

ஒரு வீதி முனையிலிருந்து திருமங்கல ஓலை நாயகம் முரசுகொட்டி ஒரு பிரகடனத்தைப் படிக்கிறான்.

மதுரைப் பெருமக்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான அறிவிப்பு. மாட்சிமைமிக்க நம் மன்னர் பிரான், அரசிளஞ் செஸ்வி மீனாட்சிக்குச் சுவடி தூக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ஆயகலைகள் அறுபத்திநான்கிலும் ஆற்றல் மிக்க அவர்கள் ஆசானாக வரவேற்கப் படுகிறார்கள். தகுதி மிக்கவர்கள் வருக. வருக.

[இதுபடித்தான் திருமங்கல ஓலைநாயகம்.]

காட்சி எண். 18

ஒரு புலவர் வீடு

புலவரின் மனைவி ஏட்டுச்சுவடிகளை அள்ளி அடுக்கி ஒரு கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். அதைக் கண்ட புலவர்

புலவர் : அடிசிறக்கினியாளே. எதுக்கு இத்தனை சுவடிகளையும் எடுத்துவைத்துக்கட்டுகிறாய்?

புலவி : நீங்கதான் அதிகம் படிச்சவரின்னு அரண்மனைக்குத் தெரிய வேண்டாமா?

புலவர் : இதைச் சுமந்து கொண்டு போகச் சொல்றியா?

புலவி : அப்பதான் நீங்க அரண்மனை வாத்தியார் ஆகலாம்! நான் முத்துலே சரடு, பவளத்துலே வங்கி, தங்கத்துலே காப்பு, வெள்ளியிலே கொலுசு வித விதமாப் போட்டுப் பார்க்கலாம், புறப்படுங்க.

[என்று சுவடிக் கட்டை தூக்கி அவர் தலையிலே வைக்கிறான். சலித்துக்கொண்ட புலவர்]

புலவர் : அட ஆண்டவா! என்னே இவள் நகைதாங்கியாக என்னை நகைப்புக்கு ஆளாக்குகிறாளே! தன் தலையிலே தட்டிக்கொண்டு புறப்படுகிறார். என்று

காட்சி எண். 19

அரண்மனை கொட்டாரவாசல்.

தலையில் பெரிய முண்டாசுக்கட்டும், கையில் பிரம்புமாக ஐந்தாறு குழந்தைகளுடன் ஒரு பெரியவர் அரண்மனைக்கு வருகிறார். அம்பலம் அவரை வரவேற்கிறான்.

அம்பலம் : வாங்கய்யா ... வாங்க. உங்க புள்ளைங்களையும் இங்கேயே சுவடிதூக்க அழைச்சாந்தீங்களா.

பெரியவர் : இல்லே இல்லே. அரசினம் செல்விக்கு ஆசானாக பாடம் சொல்லிவைக்க வந்திருக்கிறேன்.

அம்ப : இந்தப் பரிவாரமெல்லாம்!...

[என்று அவரோடு வந்த குழந்தைகளைக் காட்டுகிறான்.]

பெரிய : அப்படிக்கேள் [என்று சொல்லிவிட்டு]
எப்போதுமே மேலிடத்துப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம்
மேலேகொஞ்சம் காலி. அதிலும் அரசிளஞ்செவ்வியை
அதட்டமுடியுமா. அடிக்க முடியுமா.

[எனத் தன் குழந்தையைக் காட்டிவிட்டு]

அங்கே பாடம் வரல்லேன்னு இங்கே அடிபட,
குட்டுப் பட, முட்டிப்போட! எப்படி என் புத்தி!

[என்று கூட்டிவந்த பிள்ளைகளை அடித்தும்
குட்டியும் முட்டிப் போடவும்
வைத்தும் காட்டுகிறான். இதைப்
பார்த்த அம்பலம்.]

அம்ப : நல்ல ஞானம். யாருக்கு வரும்

பெரிய : ஆகா ... என் பெயரே சிவஞானம்தான்

[அந்த சமயம் பொம்மைகளை சரம்சர
மாகச் சேர்த்துக் கொண்டு ஒரு ஓலைப்
பெட்டியுடன் ஒருவர் வருகிறார்.
அவரைப் பார்த்து அம்பலம்.]

அம்ப : வாங்க. பொம்மைக்கடையோடவே வந்திட்டிங்
களா?

பொம்மை : புதுமையான கேள்வி! முறையோடு
வந்திருக்கிறேன். நான் எழுத்தெண்ணிப்பாடம்
சொல்பவனல்ல. கலை விளக்கத்தோடு கற்பிக்க
வந்தேன்

என்று தன்னிடமுள்ள ஒவ்வொரு
பொம்மைகளை எடுத்து நீட்டிக்கொண்டே
ஆடு என்றால் ... மாடு என்றால் என்று
பொம்மைகளைக் காட்டுகிறார்.]

அம்ப : ஏய்யா ... பொம்மைகளையா கொண்டு வந்தீங்க.
இதுக்குப் பதிலா அதுகளையே ஒட்டிகிட்டு வந்
திருக்கலாமே?

பொம் : குறும்பு என்றால்...

அம்ப : நீங்களே போதும். பொம்மை வேறே எதுக்கு?

[அப்போது சுவடிக்கட்டை சுமந்து
கொண்டு புலவர் வருகிறார்.]

அம்ப : வாங்கய்யா ... இது என்ன கணக்குக் கட்டா?

புலவ : அன்றுஅன்று. யாம் படித்த ஏடுகள். என்னை
மிஞ்சி எவனும் படித்திருக்க முடியாது என்பதற்கு
எடுத்துக்காட்டாக சுமந்துவந்திருக்கிறேன்.

அம்ப : [நகைத்துக்கொண்டே] அய்யோ பாவம்! தலைக்கு
மேலே சுமந்துக்கிட்டிருக்கீங்க. உள்ளே சுமந்திருந்தா
நல்லாயிருந்திருக்கும்.

புலவ : யாது புகல்கின்றனை?

[என்று கோபமாகக் கேட்கிறார். சமாளித்
துக் கொண்டு]

அம்பலம் : நீங்களெல்லாம் வர்ரதுக்குமுந்தியே அந்த நல்ல
முகூர்த்தம் வந்திடுச்சி. அங்கே மீனாட்சிக்குப்படிப்பு
ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. பரவாயில்லே நீங்களும் கலந்துக்
குங்க. சாப்பாடும் தட்சணையும் உங்களுக்கும் கிடைக்
கும்! வாங்க வாங்க.

[என்று எல்லோரையும் உள்ளே அழைத்து
செல்கிறான்.]

காட்சி எண், 20

அரசு மாளிகை

குழந்தை மீனாட்சி ஒரு மனையில் அமர்ந்திருக்கிறாள், அருகே அழகு துணையாக நிற்கிறாள், ஆசிரியர்கள் கூட அமர்ந்திருக்கிறார்கள், எழுதிப்பழக புது மணல்பரப்பியிருக்கிறார்கள். புது ஓலைகள் சீவி எழுத்தாணிகள் வைத்திருக்கின்றனர், அரசி குழந்தையின் படிப்பைக் காண உப்பரிகை மேல்தளத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாள், அரசனும் அந்த விழாவில் கலந்து கொண்டிருக்கிறான். அப்போது தலைமையாசிரியர் கல்வியை ஆரம்பிக்கிறார்.

ஓம். ஓம். ஹரி. நமோத்து சிந்தம்.

2ஆசிரியர் : அ...ஆவன்னா..... இ...ஈயன்னா...உ... உவன்னா. எ.....ஏயன்னா.... ஐயன்னா...ஓ.....ஓவன்னா..... ஓவன்னா. ஓளவன்னா...அக்கன்னா.

முடிவு தலைமையாசிரியர் : உயிர் 12. ஆயுதம் ஒன்று ஆக 13. க்ங்ச்ஞட்ணத்ந்ப்பம்ய்ர்ல்வழ்ந்ந். இந்த 18. மெய்யே. ககாவென. கிகீவென, குகுவென. கெகே என கையன்னா கொக்கோவென கௌவன்னா உயிரும் மெய்யும் கொண்டு கலப்பது இவ்விதமே.

[மீனாட்சி அந்த ஓசை நயத்துக்குத் தலையசைக்கிறாள்.] எங்கே நீ எழுது.

ஓம்.....என மீனாட்சியின் கையைப் பற்றி விரலால் மணலில் எழுதுகின்றார்.

மீனா ; ஓம்.....

[அந்த ஓங்காரநாதம் ஒரே ரீங்காரமாய்
எதிரொலிக்கிறது]

ஆசி : ஊம்... அதுக்கும்மேலே

மீனா : ஓம்ன்னா என்ன?

ஆசி : முதல் மந்திரம் பிரணவம்.

மீனா : என்ன பொருள் ?

ஆசி : [திடுக்கிட்டு] பிரும்மனுக்கே தெரியாத பொருள்.

மற்றொரு : ஈசனுக்கு ஈசனே குமரனிடம் கேட்ட பாடம்.

இன்னொரு : தத்துவப் பொருளெல்லாம் சாத்திரம் படிக்கிற
காலத்திலே தாளைப் புரியும்... இப்ப உனக்கு நாங்க
எழுத்து வரிசையைத்தான் சொல்லி வைக்க வந்திருக்
கிறோம்.

[என்று சொல்லுகிறார்கள்]

மீனா எழுத்து வரிசையிலே எதுக்கு இந்த ஓம்!

ஆசி : காலகாலமாக அதைச் சொல்லித்தான் அடுத்த
எழுத்து ஆரம்பிக்கிறது வழக்கம்.

மீனா : அதுதான் எதுக்காகன்னு கேக்கறேன்.

மற்றொரு : அம்மா! நீ சொல்லிக்கவந்தவளல்ல. சொல்லித்
தர வந்தவள். நீயே சொல்,

என்று கேட்கிறார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு நிதானமாக.

மீனா : எழுத்துக்களெல்லாம் ஓசையின் வடிவம். அந்த ஓசைக்கு முதற் தோற்றம் ஒங்காரம். [ஓம். ஓம். எனச் சொல்கிறாள். அனைவரும் ஒருசேர அவளோடு ஓம் என்று சொல்கிறார்கள். ஒங்கார நாதமாக அது எதிரொலித்து அரண்மனை முழுவதும் கேட்கிறது.]

காட்சி எண், 21

ஒரு புறம் ஏட்டுச் சுவடிகளை சுமந்து வந்த புலவர் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரை வழி மறித்து....

அம்ப : என்ன ஆச்ச...ஏன் குடல் தெரிக்க ஓடுகிறீங்க?

புலவர் : இன்னும் முப்பது பிறவி எடுத்தாலும் அவளுக்குப் படிப்பு சொல்லிவைக்கிற புத்தி எனக்கு வராது.

[அம்பலம் சிரித்துக் கொண்டே கேட்கிறான்.]

அம்ப : நீர் என்ன ஆவீர்?

அடுத்த : நான் மீனாட்சிக்கு மாணவன் ஆவேன்

[என்றுசொல்லிக் கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான்.]

காட்சி எண். 22

சங்கீத மஹால்

அரசு மாளிகையில் சங்கீத மண்டபத்தின் இசை ஆசிரியை வீணையும் கையுமாக சுருதி கூட்டுகிறாள். மீனாட்சி பாடம் கேட்க அமர்ந்திருக்கிறாள். அழகனடி, அம்பலம் உடனிருக்கிறார்கள், சுருதி கூட்டியபடி.

ச...ரி...க...ம...ப...த...நி சுவைபட நிறுத்தி சரிகமபதநி நிறைபடச் சொல்லிச் சொல்லி காட்டுகிறாள். இவைகள் ஏழும் சுரங்கள்.

அம்ப : அதாவது சங்கீதத்துக்கு அரிச்சுவடி.

[என்று குறுக்கிட்டுச் சொல்கிறார்.]

ஆசி : இந்த ஏழு ஸ்வரங்களுக்கு மேல்தான் இசையே வளர்கிறது.

மீனா : (குறுக்கிட்டு) ஏன் ஏழு ஸ்வரங்கள்?

ஆசி : அது இலக்கணம். இசைதான் செவிக்கு இன்பம்.

அம்ப : (குறுக்கிடுகிறான்) மீனா என்னைக் கேளு நான் சொல்கிறேன்.

மீனா : ஆம்...சொல்லு பார்க்கலாம்...

அம்ப : இப்ப நான் உன்னைக் கேக்கறேன். ஏன் ஏழு நிறம். ஏன் ஏழு கிழமை?

மீனாட்சி—3

மீனா : வானவில்லைப் பார்த்து ஏழு நிறம் என்றார்கள்..
வானத்திலுள்ள கோள்களை வைத்து ஏழு நாட்கள்
வகுத்தார்கள்.

அம்ப : அந்த மாதிரி ஏழு சத்தத்தைக் கேட்டு ஏழு
ஸ்வரம்னு சொன்னாங்க,

மீனா : (சிரித்துக்கொண்டே) இல்லே இல்லே. நாதம் ஒன்று
அதன் பேதம் ஏழு,

அம்ப : யார் சொன்னது?

மீனா . வேதம் சொன்னது?

அம்ப : ஓ...வேதம் சொன்னதா...நீ ஒண்ணும் சொல்ல
வியா?

ஆசிரி : அவள் சொல்வதெல்லாம் வேதம்

[என்று வணங்கியபடி எழுந்து போகிறார்].

அம்ப : என்னம்மா இது...நீங்களும் போறீங்களா...மீனாட்சி
இனிமே நான்தான் உனக்கு சங்கீதம் சொல்லி வைக்கப்
போறேன், அழகு எடுத்தா வீணையை

(அழகு வெடுக்கென்று வீணையை எடுத்துக் கொண்டு)
தாயே பராசக்தி. இந்த சண்டாளன் கையிலிந்து நீதான்
சங்கீதத்தைக் காப்பாத்தணும்.

[மீனாட்சி கையை நீட்டுகிறாள். அழகு வீணையை
மீனாட்சியிடம் தருகிறாள். மீனாட்சி வீணையை
அழகாகப் பற்றி அதன் தந்தியைச் சுண்டு
கிறாள். அந்த ஓசை நயத்திற்கு ஈடாக

சங்கீதக் கூடத்தில் தூண்களிலேயிருந்து பதுமைகளின் கரத்திலேயுள்ள வாத்யங்களிலிருந்து நாதம் எழும்புகிறது. அழகுக்கும் அம்பலத்துக்கும் வியப்பாகிறது, மீனாட்சி அவங்களை விட்டு அப்பால் நழுவிச் செல்கிறாள்.

காட்சி எண். 23

சித்திரக்கூடம்

அரண்மனைச் சித்திரக்கூடத்தில் ஒரு முதிய ஓவியன் பாட்டுச் சொல்லியபடி மீனாட்சியின் படத்தை வரைகிறான். ஈசன் நெஞ்சத்தில் அழகு ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிர் ஓவியமே. மதுகரம் வாய் மடுக்கும் குழற்காடு ஏந்தும் இளம் வஞ்சிக் கொடியே வருக. வருக.

அப்போது மீனாட்சி வருகிறாள், அவளைக் கவனியாமலேயே மீண்டும் ஓவியர்

மலையத்துவஜன் பெற்ற பெறுவாழ்வே. வருக வருகவே.

அப்போது கால்கள் மட்டும் தெரிந்த மீனாட்சி வளர்ந்து பெரியவளாகிறாள். மீனாட்சியை தேடிக்கொண்டு அவள் பின்னாலேயே அம்பலம் வருகிறான். வந்தவன் “அம்மா உன்னை நான் எங்கேயெல்லாம் தேடுகிறது. நீ இங்கேயாம்மா இருக்கே.”

அம்பலத்தின் ஒலி கேட்ட ஓவியன் திரும்பிப்
பார்த்து விட்டு.

என் தாய் இங்கேயா இருக்கிறாள்?
எங்கும் இருப்பாள்.

.அம்ப : மீனம்மா, இது கிறுக்கிறது ஒரு வேடிக்கையா?
என்று ஓவியரை கிண்டல் செய்கிறான்.

தெருவிலே போட்டா கோலம். செவுத்துலே
எழுதினா சித்திரம். அதைப் போய் வேடிக்கை
பார்க்குறியே.

.முதிய : இவன் தலையில் எழுதினால்

[மீனாட்சியிடம் சொல்கிறார்]

.மீனா : விதி...

[முதியவர் நகைத்துவிட்டு]

.மீனா : அம்பலம் குட்டுப்போதுமா...

[என்று கேட்டுவிட்டு]

எழுத்தில் எழுதினால்...

.மீனா : காவியம்...

முதிய : மீனாட்சி உன்னைநான் என் இதயத்துலே எழுதினால்

மீனா : அன்பான இதயம்

[என்று கூறிவிட்டு சிரித்தபடி ஓடுகிறாள்.
அம்பலம் மீனாவை பின்தொடரு
கிறான்.]

காட்சி எண், 24

ஆயுதசாலை

ஒரு நாள் அந்திவேளை. ஆயுதசாலையில் வில்லாசிரியர் பலதரப்பட்ட வில்களை சரிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். மீனாட்சி அங்கே வந்து ஒருவிலை எடுத்து நிறுத்தி அதன் நாணைகண்டு கிறாள்.

ஆசிரி : இளவரசி, நீங்கள் இசைக்கூட்ட இதுயாழில்லை. வில்

[மீனாட்சி அவனைப்பார்த்து]

மீனா : வில்லிருந்து பிறந்ததுதான் யாழ். இதன் ஏழு நரம் புகளை இழுத்துச்சுண்டினால் இசைபிறக்கும். ஒரே நரம்பை இழுத்துச்சுண்டினால் அம்பு பறக்கும்.

[அம்பை வைத்து இழுத்துவிடுகிறாள். அந்த அம்பு தொடுவானத்துக்கும் அப்பால் சென்று கொண்டேயிருக்கிறது. ஆசிரியர் வியப்புற்று]

என்னவிந்தை உங்கள் அம்பு செல்லும் எல்லைக்கு எல்லையே இல்லையம்மா.

[மற்றொரு அம்பை எடுத்து, மேந்திசை வானத்தில் பழுத்துசிவந்து பந்து போல் மிதந்து கொண்டிருக்கிறான். கதிரவன். அதன் திசையை நோக்கி மீனாட்சி நானேற்றுகிறாள். ஆசிரியர் அதை தடுத்து நிறுத்தி]

ஆதி : வேண்டாம்தாயே. செங்கதிர்ச் செல்வனை
உங்கள் கூர் அம்பு பிளந்துவிடும். அவன் கடமை
ஒழுங்காகத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

[என்று வேடிக்கையாக நகைக்கிறார்]

மீனா : கொலைக்கருவியோடு பழகினாலும் கலையுணர்வோடு
பேசத்தெரிகிறதே.

[என்று அவனைப் பாராட்டுகிறார்]

காட்சி எண். 25

போர் பயிற்சிப்பள்ளி

போர்க்களக்கூடத்தின் மற்றொரு பகுதியில்
இளம் வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஈடுகொடுத்து
வாள் பயிற்சி செய்கின்றனர். அவர்களுக்கிடையே
வாசிலாரியர் மிகவும் மிடுக்காக வாளைச் சுழற்றி
இளம் வீரனுக்குப்போர் பயிற்சி அளிக்கிறார்.
பயிற்சியின் வேகத்தில் ஆசிரியரின் வாள் தட்டிப்
பறிக்கப்படுகிறது. தட்டிவிட்ட மாணவனாக
இளவரசி நிற்கிறார். ஆசிரியர் வியந்து பாராட்டி.

ஆதி : வெற்றித் திருமகளே. வீரபாண்டியன் குலமகளே
கொற்றவையில் வைரச்சிரிப்பை உன் வாள்வீச்சிலே
கண்டேன்.

[என்கிறார்]

மீனா : எல்லாம் நீங்கள் கற்பித்த பர்ட்ம்தான்

ஆசிரியர்: இல்லையம்மா. நான் கற்றுக்கொடுத்ததைவிட, கற்றுக்கொண்டதுதான் அதிகம்.

[அவள் வாளை வாங்கி முத்தமிடுகிறார்]

காட்சி எண். 26

கோட்டை வாசல்வெளி

கோட்டை வாசல் முன் வெளியில் அலங்கார மேடை கட்டியிருக்கிறார்கள். அதிலே அரசனும் அரசியும் கொலுவிருக்கிறார்கள். பரிவாரங்கள் புடைசூழ்ந்திருக்கின்றன. மக்கள், வெள்ளம்போல் திரண்டு மச்சுகளின் மீதெல்லாம் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அதற்கு முன் வெளிவாயிலுக்கு வந்து சேரும் சாலையில் வெகுதொலைவிலிருந்து மின்னல் வேகத்தில் சில குதிரைகள் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் வருகையிலே ஆர்வம் உடைய வர்களாக மக்கள் ஆரவாரித்திருக்கிறார்கள். வந்த குதிரைகளை வென்று கொண்டு ஒரு வெள்ளைக் குதிரை அகழிக்கு அப்பாலிருந்து பாய்ந்து முன் வெளியில் குதிக்கிறது. அந்த வெளியை தாண்டி வந்து முன்னங்காலை உயர்த்தி மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் வீர வணக்கம் செய்து கணைத்து நிற்கிறது. அந்தக் குதிரையை நடத்திய வீரமங்கையாக மீனாட்சி குதித்து மேடைக்கு வருகிறாள். அரசனும் அரசியும் ஆர்வத்தோடு அணைத்துக்கொண்டு தங்களுக்கிடையே அமர்த்திக் கொள்கிறார்கள். வாழ்க மீனாட்சி வெல்க மீனாட்சி என்ற குரல்கள் வாளைத் தொடுகின்றன.

மக்கள் : எங்கள் கொற்றவை வாழ்க. வெற்றித் திருமகள் வாழ்க. வீரத்திருமகள் வாழ்க.

[மங்கலப் பெண்கள் ஆரத்திச்சுற்றி திருஷ்டி கழிக்கிறார்கள்]

அரசன் : பண்புமிக்க பாண்டியப்பெருமக்களே. உங்கள் அன்புக்கும் ஆர்வத்துக்கும் நன்றி. உங்கள் மகிழ்ச்சிக்கு மேல் மகிழ்ச்சியாக இன்னும் ஒரு செய்தி. என் கோமகள் ஒரு வீரமகளாக வளர்ந்து விட்டாள். நானே இந்த நாடாளும் சுமையால் நாளும் முதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கும் நன்மையாக எனக்கும் உறுதுணையாக இன்று முதல் மீனாட்சி இந்த நாட்டின் இளவரசியாக பொறுப்பேற்கிறாள். அவள் ஆட்சி தழைக்க ஆண்டவனை வேண்டுகிறேன்.

[அதுபோது ஒருவர் மணிமகுடமும் வீர வாகும் வைக்கப்பட்ட தட்டுடன் முன் வருகிறார். அரசன் மீனாட்சிக்கு அந்த முடியைச் சூட்டுகிறான். வாகை எடுத்துத்தாய் அணிவிக்கிறான்.]

மக்கள் : வாழ்க வாழ்க வாழ்கவே. எங்கள் மீனாட்சி வாழ்கவே. தேனாட்சி புரியவந்த மதுரைமீனாட்சி வாழ்கவே. இளவரசி வாழ்க. கன்னிப்பெண்ணரசி வாழ்க. வாழ்கவே.

[என வாழ்த்துப்பாடல் போர்ப்பாட்டின் நடை மிடுக்குடன் பின்னணி செய்கிறது. படைவீரர்கள் வீரவணக்கம் செலுத்துகிறார்கள்.]

காட்சி எண்: 27

அரசு மாளிகை

அரசு மாளிகையில் ஒருபுரத்தில் அழகு ஒரு போர்க் கவசத்தைத் தூக்கி தன் மார்பில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அம்பலம் அங்கே வருகிறான். அவனை வர்ணிப்பதாக

அம்பலம் : என்ன எடுப்பு எவ்வளவு பளபளப்பு.

அழகு : அம்பலம் என்ன சொல்றே?

அம்பலம் : நீ கையிலே வெச்சிருக்கிற கவசத்தைச் சொன்னேன் எனக்குன்னு அளவெடுத்து செஞ்சது, இதை அணிஞ்சா வீரம் தானாக பிறக்கும் வீரம் பொறக்கும். ஆனா ஒரு வீரன் பொறப்பானா?

அழகு : ஏய் இது கன்னித் தமிழ்நாடு. இனி இங்கே காதலுக்குப் பேச்சில்லை.

அம்பலம் : அந்த மாதிரி உங்கம்மா நினைச்சிருந்தா நீ பொறந்திருப்பியா. ஒரு பொண்ணுங்கறதையும் நீ மறந்துட்டு இப்படிப் பேசறியே.

அழகு : (கோபமாக) இப்ப நீ என்னதான் சொல்றே?

அம்பலம் : நான் சொல்லலியே கேக்கறேன்.

அழகு : என்ன கேக்கறே?

அம்பலம் : இந்த முரட்டுக் கவசத்துக்கு உன் உடம்பிலே இடம் கொடுக்கறியே உன் மனசிலே கொஞ்சம் இடம் எனக்குக் கொடுக்கக் கூடாதா?

அழகு : முதல்லே இந்த வாளுக்கு உன் நெஞ்சிலே இடம் கொடு.

[என வாளை ஒங்குகிறாள் அம்பலம் ஒடுகிறாள்]

காட்சி எண்: 28

அரசு மாளிகை

அரசன் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு இருக்கிறான்.
அரசியின் வருகையை அவன் கவனிக்கவில்லை

அரசி : பிரபு என்ன சிந்தனையோடு இருக்கிறீர்கள்?

அரசன் : அன்று நிறுத்தி வைத்த அஸ்வமேத யாகத்தை மீண்டும் நடத்தலாமா என்று யோசிக்கிறேன்.

அரசி : அதற்கு முன்னால் நாம் யோசிக்க வேண்டிய ஒரு பொறுப்பிருக்கிறது.

அரசன் : எதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறாய் தேவி.

அரசி : மகளை நாட்டுக்குக் காவலாக்கி விட்டால் போதுமா? அவளுக்குக் காவல்?

அரசன் : ஏன் அவள் வீரத்தில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?

அரசி : அவள் வாழ்க்கையிலே எனக்கு கவலையிருக்கிறது.
ஒரு பெண் நாட்டிற்கு அரசி ஆனாலும் ஒரு நாயகனுக்கு மனைவி ஆனால்தான் அவள் வாழ்க்கை நிறைவு பெறும்.

அரசன் : ஆம், உன் தாயுள்ளத்தை நானும் உணருகிறேன்.

அரசி : அவள் அழகுக்கும் ஆற்றலுக்கும் நிகரான ஒரு மணமகன் கிடைக்க வேண்டாமா?

அரசன் : அவளுக்கென்று ஒருவனை ஆண்டவன் படைத்துத் தானிருப்பான். கவலைப்படாதே தேவி நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

[என்று தேற்றுகிறான்]

காட்சி எண்: 29

அரச மாளிகை

அரசன் இளவரசியின் சித்திரங்களைப் பார்வையிட முதியவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். சில புலவர்கள் உடனிருக்கிறார்கள்,

அரசன் : ஓவியரே உங்கள் திறனை வர்ணிக்க எனக்கு வார்த்தைகளே கிடைக்கவில்லை.

ஓவியர் : இதிலே என் திறமை என்ன இருக்கிறது. அந்த தெய்வ மகளை நான் என் சிந்தையிலே நிறுத்தி யிருந்தேன். இதிலே சித்திரமாகியிருக்கிறான்.

[புலவர் பெருமக்கள் அந்தப் படங்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள், அவர்களை பார்த்து அரசன் சொல்லுகிறான்.]

அரசன் : புலவர் பெருமக்களே, என் மகளின் அழகுக்கு சாட்சியே இந்தப் படங்கள். அவள் அறிவுக்கும் ஆற்ற

லுக்கும் சாட்சியாக நீங்கள் உடன் செல்கிறீர்கள். பார்க்கின்ற மணமகன் எல்லா வகையிலும் தலைமகனாக இருக்க வேண்டும். அதோடு ஒரு நிபந்தனை. என் மகள் இன்னொரு நாட்டு அரசனுக்கு மனைவியாகப் போக மாட்டாள், வருகின்ற மணமகன் இந்தநாட்டு அரசியின் கணவனாக இங்கேயே இருந்துவிட வேண்டும், இதற்கு சம்மதித்தால்தான் சம்பந்தம்.

[புலவர் ஒருவர் கூறுகிறார்]

புலவர் : பிரபு மருமகன் என்பதோடு இந்த மதுரை நகர் ஆளும் திருமகன் என்பதை யாரே மறுப்பார்? எல்லாம் தங்கள் மனம்போல் நடக்கும். நாங்கள் சென்று வருகிறோம்.

[என்று கூறிவிட்டு எல்லோரும் விடை பெறுகிறார்கள்].

காட்சி எண். 30

சோழன் மாளிகை

சோழன் : மதுரைப் புலவரே, இந்த மகத்தான சம்பந்தத் துக்கு நாங்கள் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும்.

புல : இதோ எங்கள் இளவரசியின் மலரோவியம். [என்று பட்டுத்துணிபோர்த்திய படத்தைப்பிரிக்கப் போகிறார்];

[சோழர் கையமர்த்தி]

சோழன் : இருக்கட்டும் அவளை மணக்க வேண்டியவன்
பார்க்க வேண்டிய திருஉருவம்,

[எனக் கூறிவிட்டு திரும்புகிறான். அப்போது
அங்கு சோழன் மகன் வருகிறான். வந்த
மகன் தந்தையைப் பார்த்து]

மகன் : தந்தையே வணக்கம்

சோழன் : மதுரையிலிருந்து பெண்ணின் படத்தோடு
புலவர் வந்திருக்கிறார்.

மகன் : ஒப்புதல் கொடுக்க வேண்டியது தங்கள் விருப்பம்
தந்தையே.

சோழ : அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவன் நீயல்லவா?
முதலில் படத்தைப் பார்.

[புலவர் பிரிக்கிறார். அதைப்பார்த்த சோழ
மகன் திடீரென பயங்கரமாக அலறு
கிறான். அவன் கண்ணுக்கு அறையவரும்
பேய்போல் ஆங்காரமாக தெரிகிறது].

இளவரசன் : அது பெண்ணின் படமல்ல. பேயின் வடிவம்

[படத்தை எட்ட வீசுகிறான். அரசன்
கண்ணுக்கும் பேயாக சிரிப்பதுபோல்
தெரிகிறது]

அரசன் . புலவரே நீர் புலவர் என்பதால் என் வாள்
உறையோடு இருக்கிறது. நீர் உயிரோடு இருக்கி
நீர்கள். மலையத்துவஜனுக்கு என்ன ஆணவம்.
மணத்துக்கு நாள் குறிக்கவந்தீரா? போருக்கு நாள்
குறித்து அனுப்புகிறேன்.

காட்சி எண். 31

சேர மாளிகை

[வயது முதிர்ந்த சேரமன்னன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான்]

மன்ன : புலவரே அந்த பிரம்மன் என் கையில் அகப் பட்டால் அவன் தலைகளில் ஒன்றை கிள்ளியே தீருவேன். 70 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்னைப் படைத்த குற்றத்திற்காக...ஆனாலும் மன்னிக்கிறேன். என்ன சொல்கிறீர்.

புல : தாங்கள் சொல்லுங்கள்.

மன்ன : உங்கள் இளவரசிக்கு ஏற்ற வயதில் எனக்கொரு பேரன் இருக்கிறான். அவன் வீரத்தில் புலிப்பால் குடித்து வளர்ந்தவன். எங்கே அவனுக்கு நிகரானவளா உங்கள் பெண், காட்டுங்கள் பார்ப்போம்.

[என படத்தை வாங்கிப் பார்க்கிறார். படம் ஒரு பச்சிளங் குழந்தையாகத் தெரிகிறது]

புலவரே என்ன நினைத்தீர்? ஏளனம் செய்ய வந்தீரா... இந்தத் தவழும் குழந்தைக்குத் தானி கேட்டனுப்பிய உங்கள் தார் வேந்தன் ஆணவத்தை அடக்கியே தீருவேன்.

[என வாளை உறுவுகிறான். புலவர் திகைத்துப் பின் வாங்குகிறார்]

காட்சி எண். 32

மற்றொரு அரண்மனை

[மாளிகையில் இளவரசியை மதுரைப்புலவர்
வர்ணிக்கிறார்.]

புலவர் : வானவில்லைப் பிழிந்து அதன் நிறங்களை எடுத்து
வந்தாலும் எங்கள் இளவரசியின் அழகு முழுவதையும்
எழுதிக் காட்ட முடியாது. சிரித்தால் நிலவை ஒக்கும்.
நடந்தால் தாமரை மலரும். நாவசைத்தால் யாழின்
அமுதம் சிந்தும். பெண்மையின் அழகுக்கு இலக்கணம்.
இதோ பாருங்கள்.

[படத்தைப் பிரித்தபடி தருகிறார். படம்,
அவன் கண்ணுக்குப் படம் விரித்தாடும்
நாகமாகத் தெரிகிறது. அரசருக்குக்
கோபம் வருகிறது]

அரசன் : என்ன துணிச்சல், பெண் என்று மணமென்று பேசி
வந்த உன் நாலை அறுத்தாலென்ன? அந்தத் திருட்டு
மலையத்துவஜனை களத்திலே சந்திக்கச் சொல். போ

[என்று அதட்டி அனுப்புகிறான்]

காட்சி எண். 33

மற்றொரு அரண்மனை

புலர் : அரசே எங்கள் இளவரசி ஆற்றல் மிக்கவள் மட்டு
மல்ல. அடக்கத்துக்கும் இருப்பிடம். ஆயகலைகள்

64ம் அவளிடம் அடைக்கலம் பெற்றிருக்கின்றன. [படத்தை அரசன் பார்க்கிறார். கையிலே ஒரு குழந்தை கழுத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஒன்று, காலைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒன்று, கர்ப்பவதிபோலவும் இருக்கிறது]

என்ன துடுக்கு ... கையிலொன்று ... கழுத்திலே ஒன்று திருமணம் ஒரு கேடா. சேசேபோபோ ... இனி என் வாஸ்தான் பேசும்.

காட்சி எண் 34

வேறொரு அரண்மனை

ஒரு அரசன் தன் மனைவியிடம் படத்தைக் காட்டுகிறான்.

அரசன்: பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம். தேடி வந்திருக்கிறது, பார் தேவி,

[படத்தைப் பிரித்துப் பார்த்த அரசி கன்னத்திலே போட்டுக்கொண்டு கண்களிலே ஒத்திக்கொண்டு கை கூப்புகிறாள். படம் அவள் கண்ணுக்கு பத்ரகாளியாகத் தெரிகிறது.]

புல : தங்களுக்கு மருமகளாக வரவேண்டிய பெண் தாயே!

அரசி : என்ன சொன்னாய். அவள் விழித்தப் பார்வையிலே வீசும் கனலைப் பார். நெரித்த புருவத்திலே அவள் வளைத்தவில்லைப் பார்.

மிதித்த மிதியிலே மகிஷாசுரனைப்பார், ரத்தச் சுவை சொட்டச் சொட்ட தொங்கும் நாவைப் பார். ஒரு கரத்திலே உருவிய வாள். மறுகரத்திலே அவள் அறுத்த தலை, ஒரு கரத்திலே திரிகூலம், அடுத்த கரத்திலே சுக்குமாந்தடி என பதினாறு கரம் உடையாள் பத்ரகாளி படபத்ரகாளி, ரணபத்ரகாளி தாயே, வணக்கம்.

அரசு : புலவா, என்ன ஆணவம், உங்கள் பாண்டியன் எதற்காக எங்கள் பகையை வேண்டுகிறான்? பதில் சொல்லித்தான், நீ நகரவேண்டும்.

[காவலர்கள் புலவரை ஈட்டி முனையிலே வளைக்கின்றார்கள். புலவர் புரியாமல் திகைத்து நிற்கிறார்.]

காட்சி எண். 35

வேறொரு அரண்மனை

மற்றொரு அரசன் படத்தைப் பார்க்கிறான். மண்டைஓடுகள் அணிந்த துர்க்கையாகத் தெரிகிறது. அவன் கண்களிலே கனல் தெரிக்கிறது. கை வாளை உருவுகிறது. புலவர் நடுநடுங்கிப் பின் வாங்குகிறார்.

காட்சி எண். 36

வேறொரு அரண்மனை

மற்றொரு அரசன் படத்தைப் பார்க்கிறான். யானிபோல் தெரிகிறது. அரசருக்குக்கோபம் வருகிறது.

அரசன் : என் உறவுக்கு மிருகமா? உங்கள் கோட்டை யிலே எங்கள் கொடி பறக்கும். போர், போர், போர்.

[எனக் கொக்கரித்துச் சிரிக்கிறான். ஒருசில படங்கள் தெய்வப் படங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தொடர்ந்து கொண்டே வருகின்றன.]

காட்சி எண். 37

மதுரை மாளிகை

பாண்டியன் மலையத்துவஜன் முன்னர் மண மகன் தேடிச்சென்ற புலவர்கள் தலை கவிழ்ந்து நிற்கிறார்கள். அரசன் உள்ளம் கூனிக்குறுகி நிலை தடுமாறிப்போய் நிற்கிறான். சென்ற, சென்ற இடங் களிலெல்லாம் புலவர்கள் கேட்ட வசைமொழிகள் பேரிரைச்சலாக எதிரொலிக்கின்றன.

மலையத்துவஜனுக்கு என்ன ஆணவம், போருக்கு நாள் குறித்து அனுப்புகிறேன். தவமும்

குழந்தைக்குத்தாலி கேட்டனுப்பிய அவன்
செறுக்கு அடக்குவேன். கிழட்டு மலையத்துவஜனை
களத்திலே.

சந்திக்கச்சொல்...திருமணம் ஒரு கேடா...
சேசே...இனி என் வாஸ்தான்பேசும் புலவா
என்ன ஆணவம்...உங்கள் கோட்டையிலே எங்கள்
கொடி பறக்கும். போர் போர் போர்...

[எனக்கொக்கரிப்புகளும் எக்காளச்சிரிப்பு
களமாக எதிரொலித்து பாண்டியனை
பதைக்கவைக்கின்றன.]

பாண்டியன் மனத்தின் குரல்:—

நீ பெண்ணென்று வளர்த்தவளை பேயென்று
சொல்லிவிட்டார்கள். கண்ணென்று வளர்த்தவளை
கனலென்று ஒதுக்கிவிட்டார்கள். உன் மகளுக்கு
இனி மணக்கோல்மில்லை. மதுரை பிணக்காலாக
போகிறது. போச்சது, பேச்சது மானம் போச்சது.
மதுரையின் புகழ் போச்சது, போச்சது.

[இந்த வேதனை உணர்வுகளின் தாக்குதல்
தாளாமல் அரசன் தலைசுற்றி
ஆசனத்திலிருந்து சாய்கிறான்.]

காட்சி எண். 38

சூகாடு

சுடலையில் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. அந்த
ஜ்வாலைக்கு முன்னால் மீனாட்சி உக்ரமாக நிற்கிறாள்.

படைவீரர்கள் அணியணியாக காவலனுக்கு கடைசி வணக்கம் செலுத்தியவர்களாக கண்ணீர் வடிய நின்றனுகொண்டிருக்கிறார்கள். மீனாட்சி திடீரென பேய் போலச் சிரிக்கிறாள்.

காட்சி எண். 39

கோயில்

காஞ்சனமாலை, கிருதமாலை ஆற்றங்கரையில் கௌரியம்மன் முன்னிலையில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்றபடி

காஞ்ச : என் விரதத்துக்குப்பலன் இதுவா? என் தவத் திற்கு தண்டனையா? என் மஞ்சள் குங்குமத்தை ஏன் பறித்தாய். பிள்ளைவரம் கேட்ட எனக்கு இல்லை என்றிருந்தால் ஏமாற்றம் மட்டுமே இருந்திருக்கும். இப்போது ஏளனத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டாய். இனி என் மகளுக்குமணமில்லையா? அவள் பெண்மைக்கு அவமானமா? தாயே இது கொடுமை, கொடுமை. அசுவமேத யாகத்தை முடிக்காமலேயே அவருக்கு ஒரு முடிவா?

[பின்னால வந்த மீனாட்சி]

மீனா : இல்லை அம்மா இல்லை.

[போர்க்கோலத்தோடு நின்றபடி]

என் தந்தை அசுவமேத யாகத்தை முடித் திருந்தால் இந்திரலோகத்தை மட்டுமே பிடித்

திருப்பார். நான் ஈரேழுபதினான்கு லோகத்தையும்
பிடித்து அவர் சிதைக்கு காணிக்கையாக செலுத்து
கிறேன். நம்மைப் பார்த்து சிரித்தவர்களை பார்த்து
என் வான் சிரிக்கும். பழித்தவர்களின் ரத்தத்
தால் யாகத்தை முடிக்கிறேன்.

[எனஆவேசமாக சிரிக்கிறான். படைவரிசை
போர்நடை போட்டு புறப்படுகிறது.]

வெற்றியெட்டுத் திக்குமெட்டும் கொட்டு
முரசே, வீரம் என்று வெல்க என்று கொட்டு
முரசே.

காட்சி எண். 39/ஏ

படை வரிசை செல்லுகின்ற வழியிலே
எல்லாம் பகையரசர்கள் வந்து அடி
பணிகிறார்கள் பல கோட்டைகள்
சடசடவென சரிகின்றன. பல
ஊர்கள் பற்றி எரிகின்றன, பல்வேறு
கொடிகள் மாறி மீனக்கொடிகள்
பறந்தாடுகின்றன. தோற்றமன்னர்
களை ரதத்திலே பூட்டி அம்பலம்
ஓட்டிச் செல்கிறான்.

வெற்றி! வெற்றி!!

வெற்றியெட்டு திக்குமெட்டுகொட்டு முரசே

வீரம்வீரம் என்று வெல்கவென்று கொட்டு முரசே.

காட்சி எண்.39/பி

ஆசிரமம்

இந்த ஓசைகேட்டு தவத்தில் இருந்த அகத்தியர் சிந்தித்தவராக எழுகிறார்; சிரித்தவராக நடக்கிறார்.

காட்சி எண். 39-சி

ஒரு குன்று

அகத்தியர் ஒரு குன்றில் நின்று படை வரிசையின் நெடு நீளத்தை பார்க்கிறார். அடுத்த கணம் மீனாட்சிக்கு முன் புன்முறுவலோடு வந்து நிற்கிறார்.

மீனாட்சி : தமிழ் முனியே வணக்கம்! உங்கள் தவம் வளர்க!

அகத்தியர் : மகளே! மீனாட்சி, நீடுழி வாழ்க உன் வல்லரசு- நல்லரசாக வாழ்த்துகிறேன்! பிரளயத்திற்கு இன்னும் நாளிருக்கிறது. அதற்குள் இந்த பெரும் போர் எதற்கு!

மீனாட்சி : பழிக்குப் பழி

அகத்தியர் : ரத்தத்தால் தீராது! இவர்களது அறியாமைக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமா? உன்னை மணக்கும் தகுதி - மானிடர்க்கு இல்லையென்பதால் - அவர்கள் கண்ணுக்கு நீ பெண்ணாக

தெரியாமல் பேயாகத் தெரிந்தாய்! யாளியாகவும் காளி
யாகவும் தெரிந்தாய்! அது அவர்கள் குற்றமா?

யீனு : என் வேதனை தீர வழியென்ன?

அகந் : உன்னை விபரீதமாக படைத்த தெய்வத்தை கேட்க
வேண்டிய கேள்வி! உலகம் சிரித்தது என்று கொதித்து
விட்டாய்! எரித்தும் விட்டாய்! காரியம் கண்ணுக்கு
தெரியும்! காரணத்தை சிந்தித்துப் பார்! உன் படை
வடக்கு நோக்கி கயிலைக்கு நடக்கட்டும்! சிரித்தே
திரிபுரமெரித்த அவன் செறுக்கை அடக்கு! உன் சீற்றம்
சிவன் மேல் செல்லட்டும்!

காட்சி எண். 33-4

கயிலை

பனிக் கோயில்களும் - கோபுரங்களும் - கூடங்
களும் - மண்டபங்களுமாக கயிலை காட்சி தருகிறது.
தேவ கணங்களும், பூத கணங்களும் - முனிவர்
களும் “சிவே கமென” சஞ்சரிக்கிறார்கள்! வெள்ளி
யங்கிரியின் முகட்டில் - பனிக் கட்டியால் ஒரு சிவ
லிங்கம் இருக்கிறது. முனிவர்கள் “சிவ! சிவ”
என்று அதனை வலம் வருகிறார்கள். நந்தி தேவர்
தன் கணங்களுடன் அதை காத்து நிற்கிறார்.
அந்தச் சூழ்நிலையில் மீனாட்சியின் படை கயிலை
நோக்கி வருகிறது. படைமிடுக்கும் - உக்கிரமும் -
அனல் காற்றாக கயிலையை தாக்குகிறது. தேவர்கள்
நடு நடுங்குகிறார்கள்! “சிவ! சிவ” என்ற நாதம்
அடங்குகிறது! தேவர்கள் திகைத்து, நந்தி தேவர்

முகத்தை பார்த்துப் நிற்கிறார்கள். ஒரு பூத கணம்
ஓடோடி வருகிறது.

பூதம் : தெள் பாண்டி பெண்ணரசி மதுரை மீனாட்சி படை
நடத்தி வருகிறாள். பூலோகம் அவள் காலடியில்!
பொன்னுலகம் சரணடைந்து விட்டது! அவள் கணல்
வேகத்திற்கு கயிலை இதோ கரைகிறது. பாருங்கள்!
பனிக் கட்டியால் ஆகியிருந்த கூட கோபுரங்களும் -
கோயில்களும் - கரைந்து வெள்ளமாக வழிந்தோடு
கின்றது! தேவர்களெல்லாம் - பாறை இடுக்குகளிலே
நிற்க முடியாமல் தடுமாறுகிறார்கள்.

ஒரு தேவர் : நந்தி தேவரே! நிலைமை மிஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறது!
நீர் நின்று கொண்டிருக்கிறீர். சிவனை
எழுப்பி விடும்.

நந்தி : அவர் யோகத்தைக் கலைத்து என்னை மற்றுமொரு
மன்மதனாக எரியச் சொல்கிறீரோ?

தேவர் : கயிலை கரைந்து தேவ கணங்களும் பூத கணங்
களும் அழிந்து விட்ட பிறகு சிவனுக்கு என்ன வேலை?
அவன் சேவைக்கு யார் மிச்சமிருக்கப் போகிறார்கள்.

[அப்போது சிவலிங்கமும் கரைகிறது. அதனுள்
சிவன் தவயோகத்தில் இருக்கிறான்.
மீனாட்சியின் போர்ப் பாட்டின் ஆர்ப்
பாட்டம், நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது!
வேறு வழியின்றி நந்தி
மத்தளத்தை எடுத்து சிவனுக்குப் பின்னால்
நின்று வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.
மத்தளத்தின் வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க
சிவனின் யோகம் கலைகிறது. மெல்ல
விழித்துப் பார்க்கிறார். புன்னகையோடு

எழுகிறார். அந்த தாளக் கட்டுக்கு ஆட ஆரம்பிக்கிறார். ஆட்டத்தின் வேகம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க கரைந்த கோயில் களும் கோபுரங்களும் மறுபடியும் முன்போல் கூடி வருகின்றன! தேவ கணங்களெல்லாம் ஆட ஆரம்பிக்கின்றனர். மீனாட்சியின் படை வரிசையும் சிவ தாண்டவத்திற்கு ஒத்து தங்களை யறியாமலே - கையிருந்த ஆயுதங்களோடு ஆடுகிறார்கள். மீனாட்சியும் சிவனின் ஆட்டத்திற்கு ஈடு கொடுத்து ஆட ஆரம்பிக்கிறான். ஆடி ஆடி ஆட்டத்தின் உச்சத்தில் சிவனும் மீனாட்சியும் நெருங்கி விடுகின்றனர்.

ஆடலின் முடிவில் சிவன் மீனாட்சியைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை சிந்துகிறார். அவளுக்கு நாணமாகிறது. அவளுக்கு மூன்றாவது ஸ்தானம் மறைகிறது. வெட்கத்தால் தோழியின் மேலாக்கைப் பறித்து தன் மார்பகத்தை மூடிக் கொள்கிறாள்! அவள் கண்கள் நிலம் நோக்குகின்றன! சிவன் வைத்த விழி வாங்காமல் அவளைப் பார்த்து பரவசத்தோடு நிற்கிறான். மீனாட்சி வெட்கம் தாளாமல் தன் தோழிக்குப் பின் சென்று மறைந்து கொள்கிறாள்.]

தோழி : தலை குனிந்து அறியாத எங்கள் தலைவியை நாண வைத்த ஆணவக்காரனே நீ யார்!

சிவன் : (சிரித்த படி)

என்னை சித்தனென்பார்கள்! பித்தனென்பார்கள்! சிவன் என்பாரும் உண்டு

தோழி : என்ன தொழில் உமக்கு!

சிவன் : உயிர்களுக்கு ஜீவகை இருப்பது எனக்குத் தொழில்!

தோழி : போருக்கு வந்தவர்களை - நேருக்கு நேர் எதிர்க்
காமல் ஆடி நிற்பதும் ஒரு வீரமா!

சிவன் : போருக்கு வந்தவளா! இல்லை என் சீருக்கு
வந்தவள்! அவள் சிவகாமவல்லி

தோழி : என்ன சொன்னாய்? ஒரு மாட்டுக்கு மேல் மறு மாடு
இல்லாத உனக்கு மதுரை நகராளும் மாதரசி மேல்
காதலா?

சிவன் : அவள் கண்களை கேள் பதில் சொல்லும்! என்
ஒற்றை மாட்டுக்கு பின்னால் எத்தனை மாடுகள்
வேண்டும். சீராக கொடுப்பான் அவள் அண்ணன்!
அழகர் மலைக்கள்ளன்.

மீனாட்சி : போதுமடி வம்பு! புறப்படலாமா! என்கிறாள்

சிவன் : நீங்கள் மதுரைக்குச் சென்று சேரும் முன்னால்
நான் மணவூரில் மணமகனாக வந்து நிற்பேன்.

[சிவன் மீனாட்சியை கடைக் கண்ணால் பார்க்
கிறார். அவளும் பார்க்கிறாள். படை
திரும்புகிறது. முனிவர்கள் “சிவ சிவ”
என்று சஞ்சரிக்கிறார்கள்,

காட்சி எண். 40 | 41

மணவூர்

மணவூரில் பிள்ளை வீட்டார் தங்கும் விடுதியில்
சிவனும் பரிவாரமும் இருக்கிறார்கள். அகத்தியர்
அங்கே வருகிறார்,

அகத்தியர் : நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!

சிவ : தென்பொதிகை தமிழ் முனியே வருக.

அக : ஒரு வரம் வேண்டி வந்திருக்கிறேன்.

சிவ : தேவை என்பது முற்றும் துறந்த முனிவருக்கும்
தேவையாகி விட்டதோ?

அக : விட்டகுறை...தொட்டகுறை யாரை விட்டது.
முன்னம் பார்வதி கல்யாணத்தை பார்க்க நான் தான்
கொடுத்து வைக்கவில்லை. தமிழோடு கட்டி அனுப்பி
விட்டீர்கள். இப்போது வேறெங்கும் விரட்டி விடாமல்
கேட்க வந்திருக்கிறேன்.

சிவ : கயிலைக்கே வந்தவளை அங்கே கை பிடிக்காமல்
இங்கே வந்திருப்பது உங்கள் ஆசைகளை நிறைவேற்றி
வைக்கத்தான்.

அக : மகிழ்ச்சி...மகிழ்ச்சி...நீங்கள் ஆசை என்றதும் மலைய
துவஜனின் ஆசையை நினைவுபடுத்தும் நிலைமை எனக்கு
நேர்ந்து விட்டது.

சிவ : சொல்லுங்கள்.

அக : வருகின்ற மருமகன் வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக
இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

சிவ : பெண்காணிக்கு பிள்ளையாகவா? அதற்கு விருப்ப பில்லையென்றால்...

அக : மறுபடியும் கயிலை நோக்கி எங்கள் மீனாட்சி படை நடத்துவாள். உங்கள் பணிக்கோட்டை பகுதிகளெல்லாம் உருகி நீராகி ஆறாக ஓடிவிடும். தென்னகத்து அம்பலந்தோரும் நீங்கள் ஆடி நிற்க வேண்டியிருக்கும்.

சிவ : இந்தப் பேச்சில் உங்கள் தவத்தின் செறுக்குத் தெரிகிறது.

அக : இல்லை பிரபு...என் பக்தியின் முதிர்ச்சியால் சொல்லுகிறேன்.

சிவ : அண்டகோளத்தையே பந்தாக ஆடினாலும் தொண்டர் உள்ளத்தில் ஒடுங்கித்தான் போக வேண்டியிருக்கிறது.

(இளநகை புரிகிறார்)

நந்தி : முனிவரே திருமண ஏற்பாடுகள்.

அக : மிக...மிக...விரிவாக நடந்தபடி இருக்கிறது.

[என்று கூறி முடிக்கிறார்]

காட்சி எண். 42

மணப்பந்தல்

மதுரை நகரம் மணப்பந்தலாகிறது. சித்திரை வீதி சித்திர வீதியாகக் காட்சி தருகிறது. மங்கல

சீர் வரிசை பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வீதியளவுக்குக் கொலு வைக்கப்படுகின்றன. மலையளவுக்குச் சோற்றுமுட்டுகள் குவிந்திருக்கின்றன. மடுவளவுக்கு பாயசம் தேங்கியிருக்கிறது. ரசம் குழம்பு வகைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஏரியாகவும் தெரிகிறது படை வரிசைபோல் பந்தி வரிசை நடந்தபடி இருக்கிறது. கன்னிப் பெண்கள் தங்கள் பெண்ணின் பெருமையைப் பேசி பேசி கும்மியடிக் கிறார்கள். காளையர்களின் உயிலாட்டம், ஒரு பக்கம், மக்களை வாழ்த்தியும், வைதும் பாடும் நையாண்டி. வாதங்கள், ஒரு பக்கம். ஆக மணவிழா மகிழ்ச்சி வெள்ளமாக பெருகி கொண்டிருக்கிறது. அழகர் மீனாட்சிக்கு சீதனமாக ஆயிரம் பசுக்களோடு வந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்தச் சூழ்நிலையில் மணமகன் அழைப்பு நடைபெறுகின்றது. மணமகன் வருகின்ற வீழியில் இருமருங்கும் மங்கலப் பெண்கள் திருவிளக்கேந்தி நிற்கின்றனர். வாதத்தியங்கள் வகை வைகயாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டு அணி வகுப்பு போல் இருக்கிறது. அலங்கார வளைவுகள் தோரும் மலர்மழை பொழிகிறது. இப்படியாக சோமசுந்தரன் மண மேடைக்கு வருகிறார், அவ ரோடு பிள்ளை வீட்டாராக தேவர்கள் வருகிறார்கள். நான்முகன் புரோகிதராக மண வேள்விக்கு முன்னர் அமர்ந்து வேதம் சொல்லி வேள்வி வளர்க்கிறார். தோழியர்களாக இலக்குமியும் கலைமகளும் மீனாட்சியை மண மேடைக்கு அழைத்து வருகிறார்கள். அழகன் மீனாட்சியை சுந்தரரிடம் தாறை வார்த்துக் கொடுக்கிறார். காஞ்சன மாலை ஆனந்தக் கண்ணீரோடு....

காஞ்சன : கௌரி எல்லாம் உன் கருணையே கருணை.

[தெய்வத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான், சுந்தரர் மீனாட்சிக்கு மங்கல நாண் பூட்டுகிறார். மணவேள்வி சாட்சியாக மணவிழா சடங்குகள் முறையாக தொடருகின்றன. ஈசனும் மீனாட்சியும் பொன் ஊஞ்சலாட விருந்து ஒரு பக்கம் நடந்தபடி இருக்கிறது. இரவு வாண வேடிக்கை நடத்துகிறார்கள். விதிவிதமான வெடிகளும் பலவண்ண ம்த்தர்ப்பூக்களும் இரவை பகலாக்குகின்றன.

மாளிகை

காட்சி எண். 43

மாளிகையின் ஒருபுறம் அகத்தியர் அமர்ந்திருக்கிறார். காஞ்சனை பணிவோடு நிற்கிறாள்.

அகத்தியர் : காஞ்சனை உன் தவம் பலித்து விட்டதம்மா.

காஞ்சனை : எல்லாம் தங்கள் ஆசீர்வாத பலனே.

அக : என்னதான் ஆசைப்பட்டாலும் எவ்வளவுதான் ஆசீர்வாதம் பெற்றாலும் இன்னதற்கு இன்னதென்று இறைவன் விதித்ததுதான் விதி.

கா : அந்த விதி நல்லதாகவே அமைந்துவிட்டது..ஆனால்...

அக : இன்னும் என்ன குறை,

காஞ் : பெரியயிடத்து சம்பந்தம். பெரிய அளவில் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து வடித்துக் குவித்து விட்டோம். மலைபோல் தேங்கிக் கிடக்கிறது.

அக : (நகைத்து விட்டு) முன்னொரு சமயம் நான் ஏழு கடலையும் வற்ற குடித்திருக்கிறேன்.

காஞ் : ஆம். சுவாமி, தங்கள் பேராற்றலை நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது சமயம் நீங்கள்தான் பெரியமனது வைத்து இந்த விருந்து பொருட்களை வீணாக்காமல் அருள் புரிய வேண்டும்.

அக : அதற்கு அப்பொழுது என் நெஞ்சத்தில் கோபாக்கினி மூண்டிருந்தது. அந்த வேகத்தில் அப்படி செய்து விட்டேன். இப்போது அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் அல்லவா ததும்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

காஞ் : என்னவோ நீங்கள்தான் தக்க யோசனை சொல்ல வேண்டும்.

[அகத்தியரின் பேச்சு சிவபெருமானின் காதில் விழுகிறது.]

அக : யோசனை என்ன? விருந்து முழுவதும் தின்று தீர்க்க வேண்டியது மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் பொறுப்பு,

[என்று குறும்பாகச் சிரிக்கிறார்]

மாளிகையின் மற்றொரு புறம்

மீனாட்சியும் சுந்தரரும் மற்றொரு புரத்தில் உப்பரிகையில் நின்றபடி ஊர்வலம் பார்க்கின்றனர். உணவுப் பொருள்கள் மீந்து கிடப்பது அவர்களின் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. சுந்தரர் சிரிக்கிறார்.

மீனா : ஏன் சுவாமி... அளவு தெரியாமல் சமைத்துக் கிடக்கிறது என்று சிரிக்கிறீர்களா?

சுந் : இல்லை மீந்துவிட்ட உணவெல்லாம் தின்று தீர்க்க வேண்டியது பிள்ளை வீட்டாரின் பொறுப்பு என்கிறார் அகத்தியர்.

மீனா : வீணாகக்கூடாது என்றுதான் நானும் விரும்புகிறேன்.

சுந் : குண்டோதரா...

(குண்டோதரன் தோன்றி நிற்கிறான்.)

குண்டோதரன் : பிரபு...

சுந் : பெண்வீட்டார் விருந்து எப்படி என்று ருசி பார்த்துச் சொல்.

குண் : பிரபு நீங்கள் கூப்பிட்டதுமே எனக்குப்பசி ஆரம்பமாகி விட்டது.

(வணங்குகிறான். ஆசிர்வதிக்கிறார். அவன் அடிவயிற்றில் ஒரு தீக்கொழுந்து எரிய ஆரம்பிக்கிறது)

காட்சி எண் 45

உணவுச் சாலை

குண்டோதரன் பலகாரக் குவியல்களின் வரிசைகளுக்கு இடையே நடந்து செல்கிறான். தட்டு தட்டாக இருந்தலட்டுகளும் அதிரசங்களும் முறுக்குகளும், ஜாங்கிரிகளும், விளையாட்டுச் சக்கரங்கள் உருண்டு ஓடுவதுபோல்குண்டோதரனை தொடர்ந்து ஓடுகின்றன. தட்டுக்கள் காலியாகிக் குவியல்கள் தீருகின்றன. பலகாரங்களின் பெயரும் சுவையும் சங்கச் சொற்களாக இடையிடையே ஏப்பத்தோடு விருத்தமாகிறது. நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் கறி, ரசம், குழம்பு முதலியவற்றைச் சோற்றோடு போராகக் கொட்டி சேறு கலக்குவது போல் மிதித்து கலக்குகிறார்கள். குண்டோதரன் ஒரு பெரிய பானையின் மீது உட்காருகிறான். காள வாயிலில் செங்கற்களை அடுக்கடுக்காக அடைப்பது போல உருண்டை உருண்டையாகத் திரட்டி குண்டோதரனிடம் அனுப்புகிறார்கள். சோற்றைத் தின்று தீர்க்கிறான் குண்டோதரன் பாயசம் வாளிவாளியாகக் கொண்டு வரப்படுகிறது மற்றொரு புரத்தில் வெற்றுவாளிகள் குவிகின்றன. இவற்றிற்கு மேல் குண்டோதரன் தாகம் தாக மென கர்ஜிக்கிறான். வீரர்கள் நீண்ட மூங்கில்களைக் கொண்டுவந்து நீட்டுகிறார்கள், மூங்கிலின் ஒருமுனை குண்டோதரன் வாயில் இருக்கிறது. அடிப்பாகம் கிணறுகளிலும், குளங்களிலும், ஏரிகளிலுமாக அங்கெல்லாம் தண்ணீர் வற்றவற்ற மீன்கள் துள்ளி குதிக்கின்றன, தண்ணீர் பற்றாமல் குண்டோதரன் தாகம் தாகமெனத் தரையில் உருளுகிறான்.

காட்சி எண் 46

மீனாட்சியின் மாளிகை

மீனாட்சி— சுந்தரர்

சுந் : என்ன தேவி... குண்டோதரனின் தாகத்தைத் தீர்க்க முடியாத பஞ்சமா? உன் நாட்டில்.

மீனாட்சி : பிரபு, அதோபாருங்கள், கோடிக்கணக்கான உயிர்கள் துடிக்கின்றன, உங்கள் கருணைக்குப் பஞ்சமென்று அவைகள் நினைப்பதற்கு முன் அருள் புரியுங்கள்.

[ஏரி குளங்களில் நீர்வற்றி மீன்கள் துள்ளி குதிப்பதைக் காட்ட, தாமரைகள் தலை சாய்ந்து கிடப்பதெல்லாம் தெரிகிறது.]

சுந் : கங்கா...

[கங்கை ஒரு இளம் மங்கையாகத் தோன்றுகிறாள்]

கங்கை : வணக்கம் பிரபு

(மீனாட்சியின் பக்கம் திரும்பி அவளைப் பார்த்து பரவசத்தோடு கங்கா அங்கு வருகிறாள்)

சுந் : என்ன கங்கா அவளை விழிகளால் அள்ளி விழுங்குகிறாயா?

கங்கா : இல்லை ஸ்வாமி, பார்வதியாக, பகவதியாக, பவானியாக, சங்கரியாக, சண்டியாக, சாமுண்டியாக பார்த்துத்தான் இருக்கிறேன். ஆனால் இத்தனை பெரிய கருணையை மீனாட்சியாகப் பார்க்கிறேன்.

மீனா : இப்போது உன் கருணை தேவை. வைகையாகப் பெருகி வரம் துவக்க வேண்டுகிறேன்.

கங்கை : உன் அருள் கிடைக்க நான் வரம் புரிந்தேன்.

(சிவன் ஆசீர்வதிக்கிறார். கங்கை அங்கு இருந்து மறைகிறாள்)

காட்சி எண் 47

மலைச் சிகரம்

கங்கை ஒருசிகரத்தின் உச்சியில் தோன்றுகிறாள் அருவியாகப் பொங்கி வருகிறாள். நதியாக திரண்டு வருகிறாள். ஏரி, குளங்கள் நிரம்பி வருகின்றன. குண்டோதரன் தாகம் தீர்ந்தவனாக ஏப்பம் விடுகிறான்.

காட்சி எண் 48

மீனாட்சியின் மாளிகை

அந்தப்புர மாளிகையின் கதவருகே பட்டுத் திரைக்குப் பின்னால் காஞ்சனை கையில் பால் செம்புடன் நிற்கிறாள்.

காஞ்சை : மீனாட்சி, அம்மா மீனாட்சி

மீனா : அம்மா

(என்று வருகிறாள்)

காஞ்சை : (பால்செம்பை மீனாட்சியிடம் கொடுத்தபடி) நீ எல்லாம் தெரிந்தவள். உன் கணவர் எல்லாம் வல்லவர் இருந்தாலும் ஒரு மணமான பெண்ணுக்குத் தாய் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுகிறேன்.

மீனா : தாராளமாகக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டு இருக்கிறேன்.

காஞ்சை : மகளே! அறங்கள் 32 என்று ஆன்றோர் வகுத்திருக்கிறார்கள். அதை வாழ்க்கையிலே நடத்திக் காட்ட வேண்டியது உன் பொறுப்பம்மா.

[என்று கூறி நடக்கிறாள். பின்னணி இசை கூட்டுகிறது. 32 அறங்களும் அறம் எனப் பட்டதே இல் வாழ்க்கை என்பது முதலாக உலகம் உய்ய ஒரு மகளைத் தந்து அன்னை என்ற புகழுக்கு ஆளாக வேண்டும் என்பது ஈராக பாட்டு வளர்கிறது. அந்தப் பாட்டின் கருத்துக்களுக்கேற்ப நிகழ்ச்சிகளின் கோர்வை சாட்சியாகிறது.]

காட்சி எண். 49

மீனாட்சியின் அந்தப்புரம் நோக்கி காஞ்சை அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். இதிரே அம்பலம் வருகிறான்.

அம்ப : தாயே, அப்படி என்ன அவசரம்? கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஆயிரம் ஏவலர்கள் இருக்கும்போது நீங்கள் ஏன் இப்படித் தடுமாறி பறபறக்க நடக்கிறீர்கள்.

காஞ் : என் மகள் மீனாட்சியிடம் விடைபெறப் போகிறேன்.

அம்ப : எந்த கேள்விக்கம்மா.

காஞ் : அடமடையா, கேள்விக்கல்ல. இன்றோடு நான் நூறுண்டு வாழ்ந்து விட்டேன். அதனால் கங்கையும் துங்கையும் காவிரியும் ஆடிவிட்டு அவரோடு போய்ச் சேரப் போகிறேன்.

[என்று வானத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறாள்]

அம்ப : இந்த மண்ணை வலித்து அந்த மன்னராசை வந்து விட்டதா?

காஞ் : அடே நீயும் புறப்படு

அம்ப : [சிரித்து] தாயே, நான் ஐம்பதைத் தாண்ட வில்லை என் ஆசைக்கு இன்னும் முப்பதே முடியவில்லை

[என்று சிணங்குகிறாள்]

காஞ் : புனிதநீராட்டுக்கு வாடா. நல்ல புதல்வன் பிறப்பான்.

அம்ப : கங்கையே இங்கு வைகையாக வந்து விட்டாள். அன்னை கௌரியே அரசி மீனாட்சியாக ஆளுகிறாள் என்று உலகம் சொல்கிறது. தேவரெல்லாம் மதுரைக்குத் தேடி வருகிறார்கள் நீங்க என்னடான்னு....?

காட்சி எண். 50

மீனாட்சி மாளிகை - மற்றொரு புரம்

கந்த : உன் அன்னையின் விருப்பம் உணர்ந்தேன் புண்ணிய நதிகள் எதுவானாலும் கடலுக்குத்தான் போய் கலக்கின்றன. ஆதலால் அந்த ஏழுகடலையும் இங்கே அழைக்கிறேன்.

[என்று கையை அசைக்கிறார்]

காட்சி எண். 51

கடல் அலை

கடல் அலைமேல் ஏழுகடல்கன்னிகள் இடையில் பொற்குடம் ஏந்தியவர்களாக எழுந்து வருகிறார்கள்.

காட்சி எண் 52

மதுரை மாளிகை

மதுரை அரசமாளிகைக்கு ஈர ஆடையோடு அவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒருத்தி : அறம் வளர்த்த நாயகியே உன் அன்னையை புனித நீராட்ட வந்திருக்கிறோம். நான் கங்கை, யமுனை, சிந்து,

கோதை, காவிரி, கிருஷ்ணா என்று மீனாட்சியிடம் தாங்களே பெயர் சொல்லி அறிவித்து கொள்கிறார்கள். இதற்கிடையில் மகளிர் புண்டகூழ் நின்ற ஒரு இருக்கையில் காஞ்சனமாலையை கொண்டுவந்து அமர்த்துகிறார்கள், வாத்தியங்கள் ஒலிக்க ஆரம்பிக்கின்றன.

கங்கை : தாயே! புனித முழுக்குக்கு ஒரு மரபு உண்டு. கணவனையோ மைந்தனையோ கைப்பற்றித்தான் நீராட வேண்டும்.

காஞ் : அம்மா கௌரி, இது என்ன சோதனை. அவர் இறந்த அன்றே நானும் இறந்திருக்க வேண்டும். அல்லாமல் இத்தனை காலம் இந்த உயிரைச் சுமந்து கொண்டு இருந்ததற்காக இந்த நிபந்தனையா?

[என வருந்துகிறாள். அப்போது சுந்தரர் வந்து கொண்டே]

சுந் : நிபந்தனை எதுவானாலும் நிறைவேற்றப்படும். இதோ மலையத்துவஜன் மண்ணுக்கு வருகிறார்.

என கங்கைக்கு சொல்லியபடி அங்கே வருகிறார். மலையத்துவஜ பாண்டியன் விண்ணிலிருந்து இறங்கி வருகிறார். அங்கே கூடியிருப்பவர்களைப் பார்த்து பூரித்து போகிறார். மலையத்துவஜன் சொல்கிறார் மகளே மீனாட்சி, சோமசுந்தர பிரபு, மதுரை மக்களே, காஞ்சன, சொக்கனிருக்கும் இடம் தான் நமக்கு சொர்க்கம். (மீனாட்சி தந்தையைப்பற்றி தாயருகே அமர்த்துகிறாள். இருவரும் கைபற்றியிருக்க நீராடுகின்றனர். நீராட்டிய கடல்

கன்னிகள் கைகப்பியவாறு ஒதுங்கு
கிறார்கள்.)

மலையத்துவஜன்: புனித முழுக்காடிவிட்டோம், புனிதமுழுக்
காடிவிட்டோம். இதுவரை சோமசுந்தரரின் கருணை
வெள்ளத்திலே மூழ்கியே இருக்கிறோம் மனே. ஆனால்,
இந்த மானிட மனத்துக்கு ஒரு பேரா... மீனாட்சி
சுந்தரரை நான் மணக் கோலத்திலே காணவேண்டும்
மணக்கோலத்திலே காணவேண்டும்.

(என மனங்கனிந்து வேண்டுகிறான்)

மீனாட்சியின் திருமணக் காட்சி
அழகர் தாரைவார்த்துக் கொடுத்த
கட்டம், அப்படியே தோற்றமளிக்
கிறது. அந்த திருமணக் காட்சியை
மெய்மறந்த மலையத்துவஜன் வாழ்க
மீனாட்சி! வாழ்க சுந்தரர்! வாழ்க
நிரந்தரம்... வாழிய வாழியவே!

(என சொல்ல எல்லோரும் துதிக்கி
கிறார்கள். அந்த திருமணக்கோலம்
அப்படியே நிலையாக...சிலையாகிறது...)

நலம்

